

prism

ขบวนการเปลี่ยนแปลง 5

模倣犯 5

มียาเบะ มิชูกิ

เขียน

ซุติวัก ฉายวิโรจน์

แปล

รายการข่าวและรายการทอล์กโชว์ที่เขาไปออกล้วนพากันโกยเรตติ้ง
ยิ่งเรตติ้งสูงเท่าไร หนังสือของเขาก็ยิ่งขายดี
แค่สัปดาห์เดียวหลังวางแผง หนังสือของเขาก็ทะยานขึ้นสู่อันดับหนึ่ง
ของลิสต์หนังสือเบสต์เซลเลอร์
-มียาเบะ มิชูกิ

115014 คือรากฐานชีวิต

คำนำสำนักพิมพ์

ทำไมถึงเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นได้...หลังจากอาชญากรรมอันเลวร้าย เผยตัวสู่สังคม คำถามนี้จะถูกหยิบยกขึ้นมาซ้ำแล้วซ้ำเล่า ผู้คนจะคิด วิเคราะห์หาต้นตอ หาสาเหตุ ชุดลึกลงไป ในจิตใจของอาชญากร ซึ่งบ่อยครั้งเราจะพบว่าสิ่งที่ผลักดันบรรดาคนเหล่านั้น คือความเจ็บปวด ความบิตเบี้ยว การถูกกระทำที่ส่งสมมาอย่างต่อเนื่องยาวนาน จนปะทุอย่างรุนแรงในท้ายที่สุด ทว่าในหลายๆ ครั้งเรื่องราวเลวร้ายก็เกิดขึ้นอย่างไม่มีเหตุผลเอาเสียเลย

ซึ่งนั่นอาจเป็นส่วนที่น่ากลัวที่สุด เมื่อเรื่องเลวร้ายเกิดขึ้นได้ด้วย เหตุผลมากมาย และถึงไม่มีเหตุผล มันก็จะเกิดขึ้นอยู่ดี คล้ายไม่มีสิ่งใด ป้องกันได้เลย แล้วเราจะอยู่อย่างไรในโลกที่เป็นแบบนี้...ในโลกที่แสนอันตรายอย่างนี้

แม้ในตอนนี้อาจจะยังไม่มีคำตอบที่ดีพอ ทว่าในเมื่อคำถามยังคง ปรากฏซ้ำแล้วซ้ำเล่า การหาคำตอบให้เรื่องนี้ก็คงไม่เคยหยุดลง และบางที วันหนึ่งอาจเป็นเราเองที่ค้นพบหนทางการาบเรื่องเลวร้ายให้หายไป ได้จริงๆ หรืออย่างน้อยเราอาจพบวิธีการจัดการจิตใจ ก่อนเราเองจะกลายเป็น เรื่องเลวร้ายเรื่องใหม่ให้ผู้คนตั้งคำถามต่อไป

prism

คำนำผู้แปล

ในโลกที่ข่าวสารเดินทางรวดเร็วกว่าความจริง เสียงจากสื่อ คำบอกเล่า และความคิดเห็นของผู้คนต่างหลอมรวมกลายเป็นข้อเท็จจริงที่สังคมพร้อมจะเชื่อ โดยไม่มีใครล่วงรู้เลยว่าเบื้องหลังเวทีแห่งนั้นมีใครชักใยอยู่

นิยายเรื่องนี้ไม่ได้มีเพียงเรื่องราวการตามล่าหาตัวคนร้าย แต่ยังสะกิดสะเกาให้ผู้อ่านตั้งคำถามถึงอิทธิพลของสื่อ บทบาทของมวลชน และความเปราะบางของความจริงที่ผ่านการชักใยโดยใครบางคน

และบางครั้งสิ่งที่น่าหวาดหวั่นที่สุดในคดีฆาตกรรมก็อาจไม่ใช่ฆาตกร แต่เป็นการที่ทั้งสังคมกำลังร่วมแสดงละครไปตามการกำกับของผู้อยู่หลังม่านต่างหาก

แล้วผู้อ่านหลังม่านทำอย่างนั้นไปเพื่ออะไรกันเล่า ขอเชิญทุกท่านร่วมค้นหาคำตอบในองก์สุดท้ายของมหรสพครั้งนี้ไปพร้อมกันค่ะ

ชุดิวัค นายวิโรจน์

ອບກ໌

3

(ຕ່ອ)

วัณพธ ของสัปดาหนั้น

อาดาจิ โยชิโกะ ปลีกตัวจากโรงงานกลับมาบ้านก่อนสามีและลูกจ้างอีกสองคนราวหนึ่งชั่วโมงเพื่อเตรียมอาหารค่ำ เธอเดินเข้าห้องครัวพลางระวังเช่าซ้ายที่ยังปวดแปลบเป็นระยะ แม้ตัวโรงงานจะปรับปรุงใหม่เป็นอาคารคอนกรีตเมื่อสิบกว่าปีก่อน แต่ส่วนที่พักอาศัยยังคงเป็นบ้านไม้เก่าอายุ 35 ปี ในฤดูนี้ลมมักพัดลอดเข้ามาตามช่อง ห้องครัวที่ปราศจากไอร้อนนั้นหนาวเย็นจนโยชิโกะที่เดินกะเผลอกะเผลกจากเตียงดังลั่น

เธอรีบเปิดสวิตช์พัดลมทำความร้อนแบบใช้น้ำมันก๊าด จากนั้นก็เติมน้ำจนเต็มกาแล้วนำไปตั้งบนเตาแก๊ส สีของเปลวไฟชวนให้รู้สึกอบอุ่นใจจริงเธออยากนั่งพักสักครู่ แต่ทันทีที่กลับถึงบ้าน โยชิโกะย่อมอยู่ในฐานะแม่บ้านของครอบครัว ไม่อาจปล่อยตัวตามสบายอย่างนั้นได้ เธอเปิดตู้เย็นและตักข้าวแล้วหยิบวัตถุดิบสำหรับทำอาหารค่ำออกมา วันนี้อากาศหนาวเป็นพิเศษ เธอจึงตั้งใจจะทำซูปปากาสาเก เป็นเมนูสำหรับสามคนที่คิดไว้ตั้งแต่ช่วงเที่ยง

ช่วงต้นเดือนกันยายนปีที่แล้ว โยชิโกะประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์ระหว่างไปส่งของจนกระดูกเช่าซ้ายหักทิ่มผิวหนังออกมา เธอต้องนอนโรงพยาบาลอยู่นานเกือบสองเดือน การรักษาทั้งเจ็บปวดและทรมาน ส่วนการทํากายภาพบำบัดนั้นสาหัสยิ่งกว่า

ฝ่ายสามีที่โดนบีบให้ใช้ชีวิตตัวคนเดียวอย่างกะทันหันนั้นก็ลำบากไม่แพ้กัน

พอขาดโยชิโกะไป อาหารการกินของเขาก็อำแย่ถึงขีดสุด

สามิหัวโบราณของเธอเกลียดการกินข้าวคนเดียวยิ่งกว่าอะไร กิจกรรมโรงพิมพ์ซึ่งเขารับช่วงต่อมาจากพ่อแม่ นั้น แมตตอนนี้จะขาดทุนจนต้องโอตครวญอยู่ทุกวัน แต่ในอดีตก็เคยรุ่งเรืองไม่น้อย ช่วงก่อนโยชิโกะแต่งงานเข้ามาถึงขั้นเคยพาพนักงานไปเที่ยวหาวยยกบริษัทมาแล้ว แน่่อนว่าจำนวนลูกจ้างในสมัยนั้นก็มากมายจนเทียบกับตอนนี้ได้ แถมยังทำงานล่วงเวลาจนดึกดื่นหรือทำงานในวันอาทิตย์และวันหยุดนักขัตฤกษ์กันเป็นปกติ เพราะอย่างนั้นพวกลูกจ้างเลยกินมื้อกลางวันและมื้อเย็นที่นี้กันทุกคน สามิที่เกิดและเติบโตมาในสภาพแวดล้อมเช่นนั้น จึงไม่เคยมีประสบการณ์นั่งกินข้าวคนเดียวเลย

ตอนโยชิโกะนอนโรงพยาบาล สามิมักจะพำร่บอย่างเหงาๆ อยู่บ่อยครั้ง เขาบอกว่าการนั่งจับเจ้าหน้าที่โต๊ะอาหารคนเดียวนั้นเหมือนถูกขังในห้องขังเดี่ยวไม่มีผิด ลูกสาวทั้งสองคนก็แต่งงานไปอยู่ไกลบ้าน ซ้ำยังมีลูกเล็กๆ กันแล้ว เลยหวังพึ่งอะไรไม่ได้ โยชิโกะที่ติดแหงกอยู่บนเตียงคนไข้ทำได้เพียงเฝ้ามองใบหน้าของสามิที่เอาแต่บ่นเรื่องที่ไม่วู้จะช่วยเหลืออย่างไร นี่คือนสิ่งที่น่าเหนื่อยใจรองจากการรักษาเลยทีเดียว

ทว่าไม่นานนักสามิก็ค้นพบวิธีแก้ปัญหาด้วยตัวเอง ในบรรดาลูกจ้างสองคน คนหนึ่งมีครอบครัวเป็นหลักแหล่งแล้ว แต่อีกคนยังเป็นเพียงหนุ่มวัย 20 ที่เรียนมัธยมภาคค่ำอยู่ เขาชื่อมาสุโมโตะคุง เป็นชายหนุ่มที่เอาจริงเอาจังอย่างหาได้ยากในสมัยนี้ สามิเริ่มชวนมาสุโมโตะคุงมากินข้าวด้วยกัน ฝ่ายมาสุโมโตะคุงเองก็ใช้ชีวิตคนเดียว แถมเงินเดือนยังน้อยนิด การกินข้าวกับสามิเธอช่วยประหยัดค่าอาหารไปได้มาก เขาจึงยอมรับกิจวัตรนี้ อย่างยินดี

แน่นอนว่าเมื่อผู้ชายสองคนที่ไม่คุ้นเคยการทำครัวต้องมาทำกับข้าวกันเอง อาหารจึงมีแต่ของพิลึกพิลั่น ถึงอย่างนั้นสามิก็บอกว่าแบบนี้แหละดีแล้ว เพราะมันสนุกกว่าการนั่งกินข้าวไร้รสชาติเหมือนเคียวทรายตามลำพังเป็นไหนๆ

กว่าโยชิโกะจะออกจากโรงพยาบาลในวันที่ 20 ตุลาคม มาสุโมโตะคุง

ก็ให้ห้องครัวของบ้านอาดาจิจนคุ้นแล้ว ช่วงออกจากโรงพยาบาลใหม่ๆ โยชิโกะเองก็รู้สึกชอบคนที่มีความช่วยเหลือบ้านอีกแรง ด้วยเหตุนี้แม่โยชิโกะจะกลับมาแข็งแรงจนเกือบหายดีแล้ว มาสุโมโตะคุงก็ยังมาร่วมโต๊ะอาหารเป็นกิจวัตร

ห้องครัวอุ่นขึ้นมากแล้ว โยชิโกะล้างผัก ต้มหม้อ ลงมือทำตามขั้นตอนที่คุ้นเคยอย่างคล่องแคล่ว ลักพักนาฬิกาตุ้มเรือนเก่าในห้องนั่งเล่น ก็ตบกวเวลาหนึ่งทุ่มตรง โยชิโกะหรีไฟที่หม้อ ก่อนเดินไปยังห้องนั่งเล่นเพื่อเปิดโทรทัศน์ อีกไม่นานสามกับมาสุโมโตะคุงก็จะเข้ามาในบ้าน

หน้าจอโทรทัศน์ปรากฏภาพผู้ประกาศข่าวหญิงที่ปกติจะออกรายการข่าวช่วงสี่ทุ่มวันธรรมดา โยชิโกะเกือบเผลอเข้าใจวันผิดไปแวบหนึ่ง แต่พอจ้องโทรทัศน์ด้วยความฉงนก็พบว่ามันคือรายการพิเศษ เป็นรายการข่าวเจาะลึกคดีลักพาตัวและฆาตกรรมต่อเนื่องที่เคยทำให้สังคมแตกตื่นตั้งแต่เดือนกันยายนถึงต้นเดือนพฤศจิกายนปีก่อน

...ตายจริง

โยชิโกะนั่งลงหน้าโต๊ะเตี้ย จ้องหน้าจอโทรทัศน์ตาไม่กะพริบ ภาพถ่ายใบหน้าชายหนุ่มสองคนปรากฏอยู่บนจอ ในเวลานี้คงไม่มีใครญี่ปุ่นคนไหนไม่รู้จักชายสองคนนี้

คนทางขวาซึ่งมีรูปหน้าค่อนข้างยาวและดูดีคือคุริฮาชิ อิโรมิ ส่วนคนทางซ้ายที่ดูเจ้าเนื้อ ตาเล็ก และคิ้วตลกคือทาคาอิ คาสึอากิ เท่าที่รู้ตอนนี้ชายทั้งสองลงมือฆ่าคนไปแล้วสามหรือสี่คนได้...ชายังดูเหมือนจะฆ่าเอาสนุกเสียด้วย

โยชิโกะรู้จักทาคาอิ คาสึอากิ ส่วนคุริฮาชิ อิโรมิ ถึงแม้จะไม่รู้จักเจ้าตัวแต่เธอก็รู้จักคุริฮาชิ สุมิโกะ ผู้เป็นแม่ เพราะตอนเข้าโรงพยาบาล เธอเคยเป็นเพื่อนร่วมห้องที่นอนเตียงติดกันช่วงเวลาสั้นๆ สุมิโกะเข้าโรงพยาบาลเพราะตกบันไดที่บ้านจนบาดเจ็บ แต่ดูเหมือนว่าสถิติของหล่อนจะไม่ค่อยปกติ หรือไม่ก็จิตใจใกล้พังเต็มที่ สุดท้ายก็ก่อเหตุลักพาตัวเด็กที่เป็นผู้ปวยนอกจนโดนถูกย้ายไปอยู่ห้องอื่น โยชิโกะเคยเห็นทาคาอิ คาสึอากิมาเยี่ยมหล่อนที่ห้องส่วนตัวหลังจากนั้น

ยิ่งไปกว่านั้นเธอยังเคยพูดคุยกับเขาด้วย ถึงจะคุยกันแค่สองสามคำ หน้าลึบ แต่ก็รู้สึกได้ว่าเขาเป็นเด็กดี มีจิตใจอ่อนโยน หัวหน้าพยาบาลในตึกผู้ป่วยเองก็พูดแบบนั้นเหมือนกัน หัวหน้าพยาบาลเล่าให้โยชิโกะฟังว่า ทาคาอิ คาสึอากิ กับลูกชายของคิริฮารุ สุมิโกะ เป็นเพื่อนกันตั้งแต่เด็ก และคาสึอากิก็มาเยี่ยมสุมิโกะแทนลูกชายแท้ๆที่ไม่แยแสผู้เป็นแม่ อันที่จริงโยชิโกะบังเอิญได้ยืมบทสนทนาด้วย เธอเลยรู้ว่าทาคาอิ คาสึอากิ เรียกคิริฮารุ สุมิโกะ อย่างสนิทชิดเชื้อว่า “คุณป้าๆ” และแสดงความเอาใจใส่หล่อหน้าเห็นได้ชัด

เพราะเหตุนั้น ตอนเห็นข่าวด่วนในวันที่ 6 พฤศจิกายน หลังออกจากโรงพยาบาลไม่นาน เธอจึงตกตะลึงจนแทบจะหัวใจหยุดเต้นไปจริงๆ เรื่องแรกที่ทำให้เธอตกใจคือ การที่ทาคาอิ คาสึอากิ เสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางรถยนต์พร้อมคิริฮารุ อิโรมิ ทว่าเมื่อเทียบกับเรื่องที่ตามมา ความตกใจนั้นก็แค่แรงสะเทือนเล็กน้อยพอๆกับประตูดอกที่บานเอง นั่นเพราะ... ทาคาอิ คาสึอากิ คนนั้นคือตัวการที่ร่วมมือกับคิริฮารุ อิโรมิ ลักพาตัวเด็กสาวหลายต่อหลายคนไปกักขังและกระทำการทารุณสารพัด สุดท้ายก็เอาศพไปทิ้งข้างโทรศัพท์ไปเยาะเย้ยครอบครัวเหยื่อบ้าง ชำยังถึงชั้นโทร.ไปสถานีโทรทัศน์เพื่อโอ้อวดสิ่งที่พวกตนทำอีกด้วย

ตอนแรกเธอคิดว่าไม่มีทางหรอก คิริฮารุ อิโรมิ จะเป็นยังงี้ก็เรื่องหนึ่ง แต่ทาคาอิ คาสึอากิ ที่เธอรู้จักเป็นเพียงชายหนุ่มร่างสูงที่ชอบยิ้มขี้ตลก ไม่มีทางก่อเรื่องอุกฉาวโหดเหี้ยมขนาดนั้นได้อยู่แล้ว มันต้องมีอะไรสักอย่างผิดปกติแน่ๆ

ทว่ารายงานข่าวหลังจากนั้นกลับเอาแต่เสนอข้อมูลที่หักหลังความรู้สึกของโยชิโกะไม่หยุดหย่อน รถที่ทั้งคู่ประสบอุบัติเหตุจนเสียชีวิตเป็นรถส่วนตัวของทาคาอิ คาสึอากิ และในกระป๋องท้ายรถยังมีศพของคิมูระ โซจิ พนักงานบริษัทในคาซาซากิถูกยัดเอาไว้อีกด้วย พวกพนักงานปั๊มน้ำมันที่ปั๊มใกล้ถนนเก็บค่าผ่านทางซึ่กรีนโรดบอกว่า เห็นชายหนุ่มทั้งสองพูดคุยกันอย่างสนิทสนมขณะแวะเติมน้ำมันก่อนเกิดอุบัติเหตุไม่นาน และในคืนก่อนหน้านั้นยังมีสาวเสิร์ฟเห็นพวกเขาซบซิบคุยกันที่ลานจอดรถ

ของร้านอาหารใกล้สถานที่ที่ราบสูงฮิคาเวะอีกด้วย คิดอย่างไรก็สรุปได้ว่าสองคนนี้ร่วมใจกันก่อเหตุซัดๆ...

ภายในอพาร์ทเมนต์ของคริสธาซี ฮิโรมิ ที่ย่านฮัตสึไดยังค้นพบรูปภาพน่าสยดสยองของกองพะเนิน ในบรรดาผู้หญิงเจ็ดคนที่ปรากฏอยู่ในรูปเหล่านั้นมีสามคนระบุตัวตนได้แล้ว ทุกคนล้วนเป็นหญิงสาวที่หายตัวไป แม้อพาร์ทเมนต์แห่งนั้นจะเป็นที่พักของคริสธาซี ฮิโรมิ แต่ค่าให้การของเพื่อนบ้านในละแวกก็ช่วยยืนยันได้ว่าเคยเห็นทาคาอิ คาสึอากิ อยู่แถวนั้นด้วยเช่นกัน นอกจากนั้นประวัติการใช้โทรศัพท์มือถือของคริสธาซี ฮิโรมิ ยังเต็มไปด้วยบันทึกการโทร.หาทาคาอิ คาสึอากิ อีกด้วย

สมัรู้ร่วมคิด...คำนี้ถูกนำมาใช้อธิบายความสัมพันธ์ของคนทั้งสองในทุกๆข่าว ไม่ว่าจะผ่านทางโทรทัศน์หรือหนังสือพิมพ์

คำพูดของหัวหน้าพยาบาลไม่ได้ผิด ทั้งคู่เป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เด็กจริงๆ เพียงแต่ความสัมพันธ์นั้นไม่ใช่แบบเท่าเทียม คริสธาซีเป็นเหมือนหัวใจส่วนทาคาอิ คาสึอากิ เป็นลูกน้อง หรือไม่ก็เป็นเหมือนลี้ลับที่คอยติดสอยห้อยตาม คริสธาซีเป็นเด็กเรียนดีเป็นดาวเด่นของห้อง ส่วนทาคาอิเป็นพวกเรียนไม่ทันเพื่อนที่ถูกกลั่นแกล้งอยู่เสมอ

เพราะเหตุนี้จึงสงสัยกันว่า ผู้ที่ริเริ่มลงมือกระทำการอันโหดเหี้ยมนี้ อย่างกระตือรือร้นน่าจะเป็นคริสธาซี ส่วนทาคาอิเป็นฝ่ายถูกชักจูงและครอบงำจนถลาลึกลงไปเรื่อยๆ ใช่หรือไม่

โยชิโกะไม่เข้าใจเลยว่า เรื่องแบบนั้นมันเกิดขึ้นได้จริงหรือ

คนเรานั้นเปลี่ยนแปลงได้ ต่อให้ตอนเด็กๆเป็นนักเรียนดีเด่น พอโตมาก็อาจตกต่ำลง กลายเป็นคนไม่เอาไหนชนิดเกินเยียวยาได้ ส่วนคนที่เคยเป็นเด็กเกเรเกินการควบคุม อาจเติบโตมาอย่างดีจนกลายเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงของชุมชนก็ได้ ดังนั้นถึงแม้ทาคาอิ คาสึอากิ ในวัยเด็กจะเป็นแค่ลี้ลับของคริสธาซี ฮิโรมิ นั่นก็ไม่ได้แปลว่าพออายุเลยยี่สิบแล้วจะยังเป็นเหมือนเดิมเสมอไป คนเราย่อมเติบโตขึ้น การไม่เปลี่ยนแปลงไปเลยยังเป็นเรื่องยากยิ่งกว่าเสียอีก

ไม่ว่าใครก็ต้องเคยวิ่งหนีเด็กเกเรที่น่ากลัว หรือมีเพื่อนบางคน

ตนไม่เคยกล้าหือในวัยเด็กด้วยกันทั้งนั้น ในทางกลับกันก็อาจเคยไปรังแกเพื่อนที่อ่อนแอกว่าหรือมีสถานะด้อยกว่าตนด้วยเช่นกัน แต่การที่ความสัมพันธ์เชิงอำนาจเหล่านั้นจะยังคงฝังลึกจนถึงตอนโตเป็นผู้ใหญ่นั้นไม่ใช่เรื่องที่จะเกิดขึ้นบ่อยนัก อย่างน้อยโยชิโกะก็คิดเช่นนั้น

โยชิโกะไม่เคยเลี้ยงลูกชาย เธอมีแต่ลูกสาว แต่หากเป็นประสบการณ์ในการดูแลเอาใจใส่พนักงานหนุ่ม ๆ อย่างพวกมาสึโมโตะคุงละก็ เธอมีอยู่ล้นเหลือ นายห้างและคุณนายของโรงงานเล็ก ๆ ในเมืองมีโอกาสรับรู้เรื่องราวความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนฝูง การเงิน หรือกระทั่งเรื่องผู้หญิงของลูกจ้างหนุ่ม ๆ อย่างใกล้ชิดยิ่งกว่าพ่อแม่ของพวกเขาเสียอีก หากตัดสินใจจากประสบการณ์ที่ผ่านมาของเธอแล้ว ข้อเสนอพื้นฐานที่ว่าทาคาอิ คาสึอากิในวัยเลยยี่สิบยังไม่กล้าขัดขืนคุริฮาชิ อิโรมิ จนถึงขั้นยอมร่วมมือฆ่าคนตายแล้วรายเล่านั้น ต่อให้มันฟังดูสมเหตุสมผลเพียงใด หรือหลุดออกมาจากปากของนักวิเคราะห์ ผู้ประกาศข่าว หรือนักข่าวที่น่าเชื่อถือแค่ไหนสำหรับโยชิโกะแล้ว มันก็ฟังดูเป็นแค่เรื่องแต่งเลื่อนลอยเท่านั้นเอง

ตั้งแต่วันที่ 5 พฤศจิกายนเป็นต้นมา โรงพยาบาลที่โยชิโกะเคยพักรักษาตัวก็คลาล่าไปด้วยเจ้าหน้าที่ตำรวจ ไหนจะมีสื่อมวลชนแห่มากันแน่นขนัด ทุกวันนี้โยชิโกะยังต้องไปรับการตรวจที่แผนกผู้ป่วยนอกทุก ๆ สิบวัน เธอจึงได้ยืนหัวหน้าพยาบาลและพวกพยาบาลที่สนิทกันตอนนอนโรงพยาบาลบ่นให้ฟังอยู่หลายครั้งว่าทำงานกันแทบไม่ได้ แต่ขณะเดียวกันทุกคนก็ดูตื่นเต้น ทำทางเหมือนสนุกที่ได้พูดคุยกับคนจากแวดวงที่ปกติไม่มีโอกาสข้องแวะ สนุกเวลาโดนกล้องและไมโครโฟนจ่อมาที่ตัวเอง พวกพยาบาลมีข้อมูลเกี่ยวกับคุริฮาชิ สุมิโกะ และทาคาอิ คาสึอากิมากกว่าโยชิโกะ เรื่องที่เล่าให้นักข่าวฟังจึงมีเป็นภูเขาเลากา

พวกคนไข้ที่เคยนอนห้องเดียวกับโยชิโกะยังมีบางคนพักรักษาตัวอยู่ในห้องเดิม พอถือโอกาสแวะไปเยี่ยมตอนมาพบหมอตามนัดก็พบว่าพวกหล่อนเองก็ตื่นเต้นไม่แพ้กัน บรรยาการในห้องผู้ป่วยจึงดูมีชีวิตชีวาอย่างผิดหูผิดตา

เท่าที่ได้ยินมา เรื่องที่ตำรวจสนใจเป็นพิเศษก็คือ ทาคาอิ คาสึอากิ

พูดคุยอะไรกับคุริฮาชิ สุมิโกะ บ้าง และท่าทีของเขาเป็นอย่างไร วันที่และเวลาที่มาเยี่ยมเองก็เป็นประเด็นสำคัญเหมือนกัน นอกจากนั้นตำรวจยังถามย้าแล้วย้าอีกว่า คุริฮาชิ อิโรมิ เคยมาที่นี่หรือไม่...ถ้าไม่นับตอนแรกที่สุมิโกะถูกห้ามส่งโรงพยาบาล

ความสนใจของสื่อมวลชนในช่วงแรกคล้ายกับของตำรวจ แต่หลังจากคนใช้รายหนึ่งเผลอหลุดปากเล่าเรื่องที่สุมิโกะเคยก่อเหตุพยายามลักพาตัวเด็กท่าทีของพวกเขาเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง อันที่จริงทางโรงพยาบาลเคยขอรับรองไว้ว่าอย่าให้เรื่องนี้รั่วไหลไปถึงหูคนภายนอก เพราะมันจะกลายเป็นปัญหาว่าโรงพยาบาลนั้นหละหลวม แต่อย่างไรเรื่องแบบนี้ก็ไม่ใช้เรื่องที่จะปิดบังเอาไว้ได้

โยชิโกะคิดว่าเรื่องที่สุมิโกะก่อไม่ได้ร้ายแรงมากมาย ไม่จำเป็นต้องหยิบมาขยายให้เป็นเรื่องใหญ่โต เพราะถึงอย่างไรมันก็ได้เกี่ยวข้องกับคดีหลักเลยสักนิด แต่ความเป็นจริงกลับไม่เป็นเช่นนั้น ความผิดปกติดังกล่าวจิตใจสุมิโกะถูกหยิบยกมาใช้ว่าเป็นเครื่องกระตุ้นการกระทำอันโหดร้ายของคุริฮาชิ อิโรมิ พวกเขาการทอลักไชร่ถึงกับหยิบเรื่องนี้มาคุยกันอีกเกริกอยู่เป็นสัปดาห์เลยทีเดียว

คนใช้ที่เคยนอนห้องเดียวกันจนถึงไม่นานมานี้พากันบอกว่าโยชิโกะคิดอะไรอ่อนหัดเกินไป เด็กหญิงวัยมัธยมต้นที่เคยนอนเตียงตรงข้ามซึ่งโยชิโกะเคยคิดว่าเป็นเด็กฉลาดและนิสัยดี กลับเอาแต่พ่นคำศัพท์ทางจิตวิทยาต่างๆ หรืออะไรทำนองนั้น สาธยายว่าอะไรสักอย่างถ่ายทอดทางพันธุกรรมบ้างละ สิ่งนั้นสิ่งนี้ในวัยเด็กจะส่งผลให้คนกลายเป็นอาชญากรบ้างละ ส่วนแม่ของเด็กคนนั้นที่คอยดูแลอยู่ที่ฟังกุสสาวรายยาวด้วยสีหน้าภาคภูมิใจ โยชิโกะเฝ้ามองภาพเหล่านั้นอย่างท้อแท้

เท่าที่โยชิโกะได้ฟัง บทสนทนาของพวกเขาคนใช้มีทั้งข้อเท็จจริงจินตนาการ เรื่องแต่ง และข่าวลือปนกันมั่วไปหมด แม้แต่คุณยายที่กระดุกสะโพกหักจนลุกจากเตียงไม่ได้ก็ยังอ้างว่าเคยเดินสวนกับทาเคคาอิ คาสึอากิ ตอนกลับจากห้องน้ำ ทำเอาโยชิโกะสังเวชใจเล็กน้อย ตอนนั้นที่บ้านของโยชิโกะยังไม่มีตำรวจหรือสื่อมวลชนมาเยี่ยมเยียน แต่พวกเขาใช้

บอกเธอว่า ประเดี๋ยวคงมีใครไปหาเองนั่นแหละ ไว้มาเล่าให้ฟังด้วยล่ะว่า โดนถามอะไรบ้าง วันนั้นโยชิโกะจึงกลับบ้านพร้อมความรู้สึกหนักอึ้งในใจ

ไม่กี่วันหลังจากนั้น ตำรวจสองนายก็มาที่บ้านเธอจริงๆ ดูเหมือนพวกเขาจะไล่สอบถามคนไข้ที่เคยนอนห้องเดียวกับคุริฮาชิ สุมิโกะ ไปตามลำดับ ทั้งคู่แต่งกายเรียบร้อยด้วยชุดสูทผูกเนกไท สวมรองเท้าหนังชั้นดีที่ดูใส่สบาย ไม่ใช่รองเท้าใหญ่เทอะทะ โยชิโกะพลันคิดว่าละครสืบสวนทางโทรทัศน์นี่เชื่อไม่ได้เอาเสียเลย

ตำรวจพุดจาสุภาพและเข้าใจง่าย ทำให้โยชิโกะไม่ประหม่าเกินไป และเล่าเรื่องที่ได้ครบถ้วน พวกเขาคงตรวจสอบอะไรต่อมิอะไรมาแล้ว จึงไม่ได้แสดงท่าทีตกใจต่อคำพูดของเธอไปเสียทุกเรื่อง การสนทนาดำเนินไปเรื่อยๆ จนกระทั่งเธอเล่าว่า ในวันออกจากโรงพยาบาล เธอเห็นทาคาคิ คาสึอากิ เป็นครั้งที่ 3 ที่ลือบบี้ เขาทำทางใจลอยและหน้าซีดอย่างเห็นได้ชัด เมื่อเล่ามาถึงตรงนี้ แววดตาของพวกตำรวจก็เคร่งเครียดขึ้นทันที

“ท่าทางเขาแปลกจริง ๆ ค่ะ เหมือนถูกอะไรบางอย่างไล่ตาม แล้วเขาก็พยายามจะหนีไปให้พ้น”

พวกตำรวจพากันจดบันทึกคำให้การของโยชิโกะลงสมุด ครั้นเห็นพวกเขาตั้งใจด้อย่างละเอียด โยชิโกะก็รู้สึกมั่นใจขึ้นมาเล็กน้อย

“ฉันไม่ทราบหรอกค่ะว่าเกิดอะไรขึ้น เรื่องนั้นฉันจะไปถามคุณคุริฮาชิ สุมิโกะ น่าจะดีกว่า พวกคุณตำรวจได้เจอคุณสุมิโกะหรือยังคะ”

ในข่าวบอกว่าสามีภรรยาคุริฮาชิย้ายออกจากบ้านไปแล้วและไม่มีใครรู้ว่าอยู่ที่ไหน แต่ถ้าเป็นตำรวจก็น่าจะรู้

ตำรวจที่สูงวัยกว่าตอบง่าย ๆ ว่าสอบถามคำสุมิโกะแล้ว แต่เนื่องจากสภาพจิตใจของเธอไม่ค่อยดี ทำให้การจึงยังไม่ค่อยชัดเจนนัก โยชิโกะฟังแล้วสงสัยคุริฮาชิ สุมิโกะ จนปวดใจ

การสนทนาจบลงในเวลาราวสองชั่วโมง พวกตำรวจลากลับไป หลังจากนั้นก็ไม่เคยมาหาหรือติดต่อมาอีกเลย โยชิโกะเพิ่งจะมาเสียใจในภายหลัง รู้อย่างนี้น่าจะใช้ถ้อยคำที่หนักแน่นกว่านั้น น่าจะยืนยันกรานให้ปากเปียกปากแฉะไปเลยว่า ทาคาคิ คาสึอากิ ดูไม่เหมือนคนเลวแม้แต่น้อย

เขาเป็นแค่ชายหนุ่มร่างใหญ่ที่ดูจิตใจอ่อนโยนเท่านั้นเอง อุตส่าห์มีโอกาส
บอกตำรวจแล้วแท้ๆ แต่กลับปล่อยให้หลุดมือไปเสียได้

เสียงฝีเท้าตึงตังดังขึ้น สามีกับมาสุมโตะคุงไพล่หน้ามาที่ประตู
ห้องนั่งเล่น

“วันนี้เลิกงานแล้ว ไหน มือค้ำมีอะไรกินบ้างล่ะ” สามีกถาม

ทั้งที่แกจนมีหาลานแล้ว เขากลับยังมีบางมุมเหมือนเด็กไม่เปลี่ยน
ชอบถามอย่างนี้ทุกคืนว่า กับมือค้ำนี้มีอะไรกิน ไข่ของโปรดฉันหรือเปล่า

พอโยชิโกะตอบว่า “ซูปากากสาเกะ” สามีก็ตกใจ รีบไปล้างหน้า
และล้างมือที่อ้วกล้างหน้าทันที มาสุมโตะคุงตั้งท่าจะตามไป แต่พอเหลือบไป
เห็นโทรทัศน์ เขาก็ก็นมาถามโยชิโกะ

“คุณนายครับ นี่ใช่รายการพิเศษเกี่ยวกับคดีนั้นหรือเปล่า”

“ใช่จ้ะ” โยชิโกะตอบข้ามไหล่ขณะเดินกลับเข้าครัว “ฟังเรื่องहतु
ตอนกินข้าวเดี๋ยวจะกินไม่ลง เปลี่ยนช่องเลยก็ได้จ้ะ”

มาสุมโตะคุงไม่ตอบ เอาแต่ยืนนิ่งจ้องมองโทรทัศน์อย่างสนใจใคร่รู้
ส่วนโยชิโกะก็วิ่งกับงานในครัว ทั้งตักผักลวกใส่ถ้วยใบเล็กเอวย หั่นผักดอง
เอวย หยิบเบียร์จากตู้เย็นเอวย

“คุณนายครับ” มาสุมโตะคุงเรียกเธออีกครั้งโดยไม่ละสายตาจาก
หน้าจอ “นี่มันแปลกนะครับ”

“แปลกหรือ ฉันบอกแล้วไงว่าไม่อยากฟังเรื่องฆ่าแกงกัน เปลี่ยนเป็น
รายการอื่นเถอะ”

“ไม่ครับ ไม่ใช่ออย่างนั้น” มาสุมโตะคุงเดินมาใกล้ครัวพลางบอกว่า
“รายการขาวนี่มันต่างจากที่อื่นนิดหน่อยนะครับ”

“เรื่องในทีวีมันก็เหมือนกันหมดนั่นแหละ”

“ไม่เหมือนครับ เพราะผู้ประกาศขาวคนนี้บอกว่าคนร้ายตัวจริงคือ
คนอื่น”

มาสุมโตะคุงชี้นิ้วไปทางโทรทัศน์ “นั่นไง คุณนาย ลองดูสิครับ”

โยชิโกะหันไปมองหน้าจอ ในจังหวะเดียวกันนั้น ผู้ประกาศขาว
ที่ถูกลมเข้าใกล้ก็เอ่ยว่า

“มุมมองของตำรวจในขณะนี้ไม่มีข้อผิดพลาดแน่หรือ ไม่ได้มองข้ามอะไรไปจริงหรือ ทางช่อง HBS ของเราได้ลงมือสืบหาข้อมูลด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง จนกระทั่งได้ข้อสรุปออกมาเป็นสมมติฐานหนึ่ง”

หล่อนเว้นช่วงครู่หนึ่งเพื่อเร้าอารมณ์ จากนั้นภาพก็ตัดสลับไปกลายเป็นตัวอักษรขนาดใหญ่เต็มหน้าจอ

คนร้ายตัวจริงในคดีฆาตกรรมต่อเนื่องยังไม่ตาย

เมื่อค่านั้น โยชิโกะไม่รู้สีกว่าอาหารตกถึงท้องเลย แม้จะนั่งร่วมโต๊ะอาหารด้วยกัน เธอกลับเอาแต่จ้องจอโทรทัศน์ไม่วางตา ถึงจะหันไปตักอาหารให้สามีและมาสุโมโตะคุงโดยอัตโนมัติอยู่บ้าง ไม่ทันไรสายตาก็กลับไปจ้องหน้าจออีกอยู่ดี

“ตอนที่ทีวีฉายรายการพิเศษคล้ายๆ แบบนี้ เคยมีคนร้ายโทรศัพท์เข้ามาในรายการด้วยนี่นา ตอนนั้นช่องอะไรนะ”

“รู้สึกจะเป็นช่อง HBS นี่แหละครับ”

เสียงพูดคุยของทั้งคู่กลายเป็นเพียงเสียงรบกวนระคายหู

1. เบื้องหลังของคดีฆาตกรรมต่อเนื่องนี้ มีบุคคลที่สามซึ่งไม่เคยปรากฏอยู่ในรายชื่อผู้ต้องสงสัยของตำรวจมาก่อนแฝงตัวอยู่ ต่อไปนี้จะเรียกบุคคลนี้ว่า X

2. คนร้ายตัวจริงในคดีนี้คือ X และคุริฮาชิ อิโรมิ โดยมี X เป็นตัวการหลัก

3. ทาคาอิ คาสึอากิ ไม่เกี่ยวข้องกับใดๆ กับอาชญากรรมต่อเนื่องทั้งหมดนี้ แต่เขาอาจเผลอใจว่าคุริฮาชิ อิโรมิ เกี่ยวข้องกับคดี เป็นเหตุให้โดน X กับคุริฮาชิข่มขู่

ข้อสันนิษฐานของสถานี HBS แบ่งออกกว้างๆ ได้เป็นสามประเด็นหลักข้างต้น โดยมีการยกเหตุผลสนับสนุนดังนี้

① พยานวัตถุที่ชี้ว่าทาคาอิ คาสึอากิ มีส่วนร่วมในคดีอย่างแน่ชัดนั้นมีน้อย

② ในบรรดาเหยื่อที่คาดว่าถูกลักพาตัวและสังหารโดยกลุ่มคนร้ายนั้น มีเหยื่อที่ยืนยันตัวตนได้แน่ชัด รวมถึงระบุวันที่และสถานที่ที่หายตัวไปได้ ทั้งหมดห้าราย ได้แก่

- ฟูรูกาวะ มาริโกะ

วันที่ 8 มิถุนายน 1996 เวลาประมาณตีหนึ่ง

ภายในกรุงโตเกียว

- ฮิดากะ จิอากิ

วันที่ 23 กันยายน 1996 ตอนเย็น?

บริเวณสถานีชินจูกุ กรุงโตเกียว

- คิมูระ โซจิ

วันที่ 3 พฤศจิกายน 1996 ตอนบ่าย?

บริเวณที่ราบสูงฮิคาวะ หรือแถบชายฝั่งทะเลสาบ จังหวัดกุนมะ

- อิโต อาสึโกะ

วันที่ 15 มีนาคม 1995 ตอนบ่าย?

กลางหุบเขาในเมืองชินุกาว่า จังหวัดกุนมะ

- มียาเกะ มิโดริ

วันที่ 1 มิถุนายน 1994 ตอนบ่าย?

เมืองทานาชิ กรุงโตเกียว

เท่าที่รู้ในปัจจุบัน คิริฮาชิ ฮิโรมิ ไม่มีพยานยืนยันที่อยู่ในเหตุการณ์ข้างต้น ไม่มีในที่นี้หมายถึงยืนยันได้แน่ชัดแล้วว่าไม่มี ทว่าทาคาอิ คาสึอากิ นั้นยังยืนยันไม่ได้ว่ามีพยานหรือไม่...หมายความว่า การตรวจสอบยังอยู่ในขั้นที่เขาอาจมีหรือไม่มีพยานก็ได้

③ ครอบครัวของทาคาอิ คาสึอากิ ยืนยันหนักแน่นว่าเขาไม่เกี่ยวข้องในคดีนี้

④ จากการตรวจสอบด้วยตนเองของ HBS เหยื่อในคดีที่คนร้ายกลุ่มเดียวกันพยายามก่อเหตุ แต่ไม่สำเร็จ ให้การว่า หนึ่งในคนร้ายสองคนที่ร่วมมือกันในตอนนั้นมีอายุ รูปร่าง และหน้าตาแตกต่างจากทาคาอิ คาสึอากิ โดยสิ้นเชิง จนไม่อาจเชื่อได้ว่าเป็นคนเดียวกัน

ในหลักฐานสนับสนุนข้อข้อที่หยิบยกมานี้ ข้อที่น่าตกตะลึงที่สุด คงไม่พ้นข้อ ③ และ ④ ผู้ประกาศข่าวบอกว่าจะอธิบายทั้งสี่ข้อไปตามลำดับ แปลว่าข้อ ③ และ ④ อยู่ในช่วงครึ่งหลังของรายการ คงจะเป็นเทคนิค ดึงดูดผู้ชมให้ดูจนจบรายการนั่นเอง

คริสธาธิ อิโรมิ เป็นฆาตกร แต่ทาคาอิ คาสึอากิ ไม่ใช่ ถึงอย่างนั้น เรื่องที่คนร้ายทำงานกันเป็นคูก็ยืนยันอย่างชัดเจนแล้ว โดยอาศัยการวิเคราะห์ เสียงของคนร้ายที่โทรศัพท์เข้ามาในรายการพิเศษของ HBS ช่วงที่คดียัง ดำเนินอยู่ เพราะอย่างนั้นบุคคลที่สามอย่าง X จึงถูกกล่าวถึงขึ้นมาตรงนี้ โยชิโกะทำความเข้าใจเรื่องราวมาจนถึงจุดนี้ได้อย่างรวดเร็ว อันที่จริงเธอ ดีใจจนเนื้อเต้นเลยด้วยซ้ำ ใช่แล้ว ต้องเป็นแบบนั้นแหละ ทาคาอิ คาสึอากิ คนนั้นไม่ใช่คนร้ายหรอก ชายหนุ่มจิตใจอ่อนโยนขนาดนั้นจะไป ฆ่าคนอย่างโหดเหี้ยมได้อย่างไรกัน

จากนั้น HBS ก็เดินหน้าขยายความต่อว่า เหตุใดบุคคลลึกลับอย่าง X คนนี้ถึงเป็นตัวละครหลักที่มีอำนาจเหนือกว่าคริสธาธิ หากคิดตามปกติ เมื่อพิจารณาจากหลักฐานจำนวนมหาศาลที่พบในอพาร์ทเมนต์ย่านฮัตสึได ของคริสธาธิ ทั้งรูปถ่ายจำนวนมากและโครงกระดูกที่คาดว่าเป็นของเหยื่อ ใครๆ ก็คงได้ข้อสรุปว่าคริสธาธินั่นแหละคือตัวละครหลัก ทว่า HBS กลับ หยิบยกโทรศัพท์สายที่โทร.เข้ามาในรายการพิเศษครั้งนั้นขึ้นมาอ้างอิงอีกครั้ง

การวิเคราะห์เสียงทำให้รู้แน่ชัดแล้วว่า เสียงที่โทร.เข้ามาพูดในฐานะ คนร้ายก่อนจะถูกตัดเข้าโฆษณา และเสียงที่แสดงอาการโกรธเกรี้ยว ก่อนจะวางสายไปในทันทีหลังจากนั้น คือเสียงของคริสธาธิ อิโรมิ ดังนั้น จึงสันนิษฐานได้ว่า เสียงในสายที่โทร.กลับเข้ามาอีกครั้งหลังจากนั้น คือเสียงของ X นั่นเอง ส่วนในกรณีของทาคาอิ คาสึอากิ นั้น เนื่องจาก ไม่มีบันทึกเสียงของเขาหลงเหลืออยู่ จึงเปรียบเทียบเพื่อพิสูจน์เสียงไม่ได้ เท่ากับว่าหลักฐานสำคัญชิ้นหนึ่งขาดหายไปในจุดนี้

บทสนทนาในช่วงครึ่งหลังที่คาดว่าเป็นฝีมือของ X นั้นบ่งบอกถึง ความเสียดายที่สายหลุดไปก่อน และความกระตือรือร้นที่จะพูดคุยกับ ทาง HBS ต่อ หากคริสธาธิเป็นตัวละครหลักและ X เป็นเพียงผู้สมรู้ร่วมคิด

ที่คอยทำตามคำสั่ง X ก็คงจะทำแบบนั้นได้ยาก เพราะคุริฮาชิเป็นคนวางสายไปก่อนหน้านั้นเอง

นอกจากนั้นยังมีข้อเท็จจริงที่น่าจับตามองอีกประการหนึ่งซึ่งก่อนหน้านี้ถูกมองข้ามไป นั่นคือ ทันที่ที่รายการพิเศษของ HBS ออกอากาศจบลง บุคคลหนึ่งก็ได้ใช้เครื่องแปลงเสียงโทรศัพท์ไปหานายอาริมะ โยชิโอะ ผู้เป็นตาของฟูรุกาวะ มาริโกะ โทรศัพท์สายนั้นไม่ได้บันทึกเสียงไว้ เนื้อหาของบทสนทนาจึงต้องอาศัยความทรงจำของนายอาริมะล้วนๆ แต่หน่วยสืบสวนก็แทบจะมั่นใจแล้วว่าคนที่โทรศัพท์มาคือคุริฮาชินั่นเอง

คำให้การของนายอาริมะที่แจ้งต่อหน่วยสืบสวนระบุว่า ตอนนั้นปลายสาย ซึ่งก็คือคุริฮาชิ อิโรมิ อยู่ในอารมณ์โกรธจัด โกรธเหมือนตอนวางสายใส่ HBS ไม่มีผิด

นายอาริมะเองก็ชมรายการพิเศษของ HBS เขาจึงรู้ลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น นอกจากนั้นเขายังมีความคิดเหินแหละอย่างยิ่ง เพราะเขาสังเกตได้ตั้งแต่ตอนดูรายการสดแล้วว่าคนที่โทรศัพท์มาสายแรกกับสายหลังเป็นคนละคนกัน ทั้งๆ ที่ตอนนั้นข้อเท็จจริงเรื่องการตรวจพิสูจน์เสียงยังไม่ปรากฏออกมาด้วยซ้ำ เมื่อพิจารณาจากการที่ทฤษฎีซึ่งว่าด้วยคนร้ายมีหลายคนยังเป็นเพียงสมมติฐานเลื่อนลอยในตอนนั้น ก็ต้องบอกว่าข้อสังเกตของเขาเหินแหละมากทีเดียว

เพราะอย่างนั้นนายอาริมะจึงพูดกับปลายสายทำนองว่า นายไม่ได้ทำคนเดียวสินะ ยังไงนายก็ไม่มีทางทำทั้งหมดนั้นคนเดียวได้แน่ หรือไม่นายอาจจะแค่ถูกใครบางคนหลอกให้อยู่ พอได้ยินแบบนั้น บุคคลที่คาดว่าเป็นคุริฮาชิ อิโรมิ ก็ด่าทอนายอาริมะก่อนจะวางสายไปทันที

ทางหน่วยสืบสวนแทบไม่สนใจข้อเท็จจริงนี้ เรียกว่าเมินสนิทเลยก็ได้ เหตุเพราะในการสืบสวนที่ดำเนินไปตามสมมติฐานที่ว่าคุริฮาชิ อิโรมิ และทาคาอิ คาสึอากิ คือคนร้ายที่ทำงานกันเป็นคู่ นั้น ข้อเท็จจริงนี้ถือเป็นอุปสรรคที่ยุ่งยาก เป็นชิ้นส่วนที่ไม่มีทางประกอบเข้ากับภาพจิ๊กซอว์ที่ทางหน่วยสืบสวนกำลังพยายามสร้างให้สมบูรณ์ได้เลย

หน่วยสืบสวนกำลังเร่งปั้นทฤษฎี คุริฮาชิเป็นตัวการหลัก ทาคาอิ

เป็นผู้สมรู้ร่วมคิด ทว่าเหตุการณ์เล็กๆ ของนายอาริมะนี่ถึงจะดูเป็นเรื่องเล็กน้อย แต่มันกลับมีพลังมากพอจะลั่นล้าสมมติฐานดังกล่าวให้พังครืนจากรากฐาน สำหรับหน่วยสืบสวนแล้ว นี่จึงเป็นชิ้นส่วนจิ๊กซอว์ที่ไม่ควรมีตัวตนอยู่

หากเป็นไปตามภาพที่หน่วยสืบสวนวาดไว้จริง ซึ่งก็คือคุริฮาชิเป็นตัวการหลัก และทาคาอิเป็นเพียงตัวล้อที่คอยทำตามคำสั่ง เมื่อคุริฮาชิโมโหจนตัดสายทิ้งไปแล้วครั้งหนึ่ง คนร้ายอีกคนก็ไม่น่าจะโทร.กลับเข้ามาอีกในระหว่างที่รายการยังดำเนินอยู่ หรือหากลองคิดแบบประนีประนอมสมมติว่า ผู้สมรู้ร่วมคิดอย่างทาคาอิ คาสึอากิ รวบรวมความกล้าขึ้นมาเฉพาะตอนนั้น และตัดสินใจโทร.ไปเจรจากับ HBS ต่อด้วยดุลพินิจของตัวเอง ในกรณีนั้นคุริฮาชิย่อมไม่มีทางนิ่งเฉยแน่นอน

พวกคนร้ายใช้โทรศัพท์มือถืออยู่ตลอด แถมยังระมัดระวังตัวมาก เพราะมีร่องรอยว่าพวกเขาย้ายสถานที่ที่ใช้โทรศัพท์ไปเรื่อยๆ ตอนโทร.หาช่อง HBS หรือครอบครัวเหยื่ออย่างนายอาริมะ โยชิโกะ พวกคนร้ายอยู่กับพร้อมหน้าทุกครั้ง หรือไม่ก็ยังไม่รู้แน่ชัด ดีไม่ดีโทรศัพท์ที่โทร.หาครอบครัวเหยื่อบางสายอาจเป็นการตัดสินใจโดยพลการของคนใดคนหนึ่งก็ได้

อย่างไรก็ตาม อย่างน้อยตอนที่คนร้ายโทรศัพท์มาในรายการพิเศษของ HBS นั้น เมื่อดูจากการตอบสนองอย่างจับใจของผู้สมรู้ร่วมคิดหลังจากคุริฮาชิโมโหจนตัดสายไป ก็เป็นไปได้มากกว่าทั้งคู่อยู่ในสถานที่เดียวกัน โดยที่ผู้สมรู้ร่วมคิดคนนั้นเฝ้าดูคุริฮาชิคุยโทรศัพท์อยู่ หากเป็นเช่นนั้นจริง และถ้าสมมติว่าผู้สมรู้ร่วมคิดคนนี้คือทาคาอิ คาสึอากิ ที่เกิดความกล้าบ้าบิ่นโทร.กลับไปเอง ก็จะทำให้เกิดคำถามว่า ทำไมคุริฮาชิอิโรมิ ถึงยอมปล่อยให้เขาทำแบบนั้นโดยไม่ห้ามปรามอะไรเลย

อาดาจิ โยชิโกะ จ้องหน้าจอโทรทัศน์ตาไม่กะพริบ เนื้อตัวเกร็ง เพราะไม่อยากพลาดคำพูดของผู้ประกาศข่าวที่กำลังอธิบายเหตุการณ์ แม้แต่คำเดียว ขนาดสามีทำหน้าที่เอือมระอาเล็กน้อยเธอก็ยังไม่แยะ เพราะเธอคิดมาตลอดว่า ฉันเคยเจอทาคาอิ คาสึอากิ มาแล้วนะ เคยคุยกับเขาด้วย เด็กคนนั้นไม่มีทางฆ่าคนได้หรอก แต่ทั้งตำรวจและนักข่าว

กลับไม่มีใครคิดอย่างนั้นเลย เพิ่งจะมีพวกเดียวกันโผล่มาที่ตอนนี้นี่แหละ โยชิโกะกำหมัดแน่น

“คุณนายครับ เป็นอะไรี่เปล่า”

มาสุโมโตะคุงชะงักหันมาถามอย่างเป็นห่วง รายการยาวสองชั่วโมง เพิ่งจบช่วงครึ่งแรกและเข้าสู่ช่วงแนะนำสปอนเซอร์ โยชิโกะถอนหายใจ เอือกใหญ่ก่อนลุกไปซิงชาในครัว

“เธอก็อย่าไปอินมากนักละ”

สามีทำหน้าดุเล็กน้อย

“คนเรานะ ดูแค่เปลือกนอกมันบอกอะไรไม่ได้หรอก ต่อให้ยิ้มแยม แค่นั้น ช่างในอาจเป็นคนเลวก็ได้”

“เรื่องแค่นั้นมันรู้อยู่แล้วละคะ”

โฆษณาจบลง และผู้ประกาศข่าวปรากฏตัวอีกครั้ง

“ทาง HBS ไม่ได้หยิบยกการตีความใหม่ในคดีนี้ขึ้นมาด้วยเจตนา ไม่ดี และไม่ได้นำเสนอข้ออ้างเหล่านี้เพื่อสร้างความไม่สบายใจแก่สังคม แต่อย่างใดค่ะ”

สาเหตุที่หน่วยสืบสวนพยายามโยนความผิดทั้งหมดไปที่คุริฮาชิ และทาเคอิเพื่อปิดคดีโดยเร็วนั้น เป็นเพราะหากการคลี่คลายคดีที่โหดเหี้ยม และมีเหยื่อจำนวนมากเช่นนี้ล่าช้าออกไปก็ย่อมส่งผลเสียต่อสังคมในหลายด้าน อีกทั้งยังน่าเป็นห่วงว่าอาจมีพวกชอบสร้างความวุ่นวายก่อคดี เลียนแบบขึ้นมาก็ได้ นอกจากนั้น หากปล่อยให้เกิດตัวอย่างว่าอาชญากร ประเภทนี้รอดพ้นเงื้อมมือกฎหมายไปได้ คดีนี้อาจกลายเป็นการกระตุ้น พวกที่อันตรายยิ่งกว่าพวกชอบเลียนแบบเสียอีก นั่นก็คือพวกที่มีแนวโน้มว่า จะก่ออาชญากรรมเป็นทุนเดิม ซึ่งอาจถูกเร้าอารมณ์จากความโหดเหี้ยม ของคดีจนลุกขึ้นมาก่อเหตุจริงในที่สุด

เพราะฉะนั้นจึงพอเข้าใจความรู้สึกที่อยากเร่งปิดคดีได้ แต่ถึงจะเข้าใจ การละเลยความจริงเพื่อแลกความสงบสุขของสังคมก็ไม่ใช่อะไรที่ควรทำ ผู้ประกาศข่าวกล่าวเช่นนั้นอย่างหนักแน่นก่อนจะเริ่มแนะนำแขกรับเชิญ

โยชิโกะที่นึกว่าจะมีพวกนักวิเคราะห์หรือนักวิชาการโผล่มาอีกถึงกับ

แปลกใจ เพราะคนที่นั่งอยู่ข้างผู้ประกาศข่าวคือชายหนุ่มที่ดูเหมือนนักศึกษา
สีหน้าประหม่าเล็กน้อย เขารับเชิญมีแค่เขาคนเดียว

ชายหนุ่มกล่าวทักทายผู้ประกาศข่าว เสียงที่เปล่งคำว่า ยินดีที่ได้รู้จัก
ครับ นั้นฟังดูสงบเยือกเย็นเกินคาด

“เขารับเชิญในวันนี้คือคุณอามิคาอะ โคอิจิ ค่ะ” ผู้ประกาศข่าวพูด
ต่อหน้ากล้องแล้วจึงหันไปหาชายหนุ่ม

“ปัจจุบันคุณทำงานเป็นครูโรงเรียนกวดวิชาใช่ไหมคะ”

“ครับ ใช่ครับ สอนเด็กประถมกับมัธยมต้น” ชายหนุ่มชื่ออามิคาอะ
ตอบ เขาสวมเสื้อนอก แต่ไม่ได้ผูกเนกไท เสื้อเชิ้ตดูสะอาดสะอ้าน
ผมค่อนข้างยาว แต่ก็หิวมาอย่างดี เป็นชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาที่ดูมีเสน่ห์
ทีเดียว

“คุณอามิคาอะเป็นเพื่อนร่วมรุ่นของคุริฮาชิ อิโรมิ และทาคาอิ
คาสึอากิ ผู้ลวงลับค่ะ”

สามมิชโยชิโกะที่ทำตาปริบใกล้หลับลั่นอุทานลั่นอย่างไม่เกรงใจใคร

“เพื่อนร่วมรุ่นนั้นแหละ ไอ้หมอนี้ ยังอุตส่าห์มีหน้ามาออกทีวีอีกนะ”

“นี่! เงียบหน่อยสิ” โยชิโกะเพิ่มเสียงโทรศัพท์

“มุมมองใหม่ของ HBS ที่นำเสนอไปในช่วงครึ่งแรกของรายการนั้น
ความจริงแล้วไม่ใช่ความเห็นของเราเพียงฝ่ายเดียว แน่่อนว่าทาง HBS เอง
ก็เดินหน้าหาข้อมูลในคดีนี้อย่างต่อเนื่องมาตลอด แต่จุดเริ่มต้นที่ทำให้เรา
ตัดสินใจนำความคืบหน้ามาจัดทำเป็นรายการให้ทุกท่านรับชมก็คือจดหมาย
ฉบับหนึ่งจากคุณอามิคาอะค่ะ”

ภาพจดหมายปรากฏขึ้นบนหน้าจอ ตัวอักษรเรียงรายแน่นขนัด
ในแวนอน เสียงบรรยายดังขึ้นมาว่า ผมรู้สึกกังวลหาแนวทางการสืบสวน
ของตำรวจในปัจจุบันเป็นอย่างยิ่ง

“คุณอามิคาอะคะ อย่างที่ดิฉันกล่าวไปก่อนหน้านี้ คุณรู้จักทั้งคุริฮาชิ
อิโรมิ และทาคาอิ คาสึอากิ ตอนยังมีชีวิตอยู่เป็นอย่างดีใช่ไหมคะ”

“ครับ ทั้งสองคนเป็นเพื่อนผมมาตั้งแต่เด็ก เราติดต่อกับหากันมา
ตลอดจนถึงไม่นานมานี้” อามิคาอะตอบจะฉาน

และเขายังบอกอีกว่า ตนไม่อาจทนนิ่งเฉยต่อสถานการณ์ที่เป็นอยู่ในขณะนี้ได้จริงๆ

“ในฐานะเพื่อน ผมทนไม่ไหวนะครับ แต่ที่ยังไปกว่านั้น พอได้เห็นความทุกข์ทรมานของครอบครัวของทาคาคิคุง ผมก็สงสารพวกเขาจับใจความรู้สึกที่ว่าเจนนึงเฉยอยู่อย่างนี้ไม่ได้มันเลยแรงกล้าขึ้นเรื่อย ๆ”

อาดาจิ โยชิโกะ จ้องมองใบหน้าของชายหนุ่มที่ดูขี้ก้างคนนี้ไม่วางตา เขามีแนวคิ้วตรงได้รูป ริมฝีปากแฝงความมุ่งมั่น แววตาเฉยฉานฉลาดในสายตาของเธอที่เฝ้าสังเกตคนหนุ่มสาวจำนวนมากที่แวะเวียนมาทำงานในบริษัทอาดาจิการพิมพ์มานานหลายปี ชายหนุ่มชื่ออามิกาวะ โคอิจิก่อนนี้ดูน่าชื่นชม จริงใจ และพึ่งพาได้ การที่เขากล้าออกมาปรากฏตัวอย่างสง่าผ่าเผย ไม่หลบอยู่หลังฉากกันพิลึกๆ เหมือนชายคนก่อนที่ชื่อทากาวะ อะไรนาก็ให้ความรู้สึกสดชื่นปลอดโปร่งมาก จะว่าไปแล้ว สุดท้ายชายชื่อทากาวะคนนั้นก็ดูเหมือนจะไม่เกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรมต่อเนื่อง แต่กลับเคยก่อคดีน่ารังเกียจอย่างการไล่ตามเด็กผู้หญิงตัวเล็ก ๆ ที่อื่นแทน

“คุณพ่อของทาคาคิคุงล้มป่วยจากความเครียดจนต้องนอนโรงพยาบาลมาตลอดครับ ส่วนคุณแม่ก็ต้องใช้ชีวิตหลบๆ ซ่อนๆ ตลอดเวลา หลายเดือนที่ผ่านมาฉันแทบไม่ได้ออกจากบ้านเลย”

ชายหนุ่มชื่ออามิกาวะบอก ก่อนจะเฝ้าปากแน่นและหยุดพูดครู่หนึ่ง

“แต่คนที่น่าสงสารที่สุดคือน้องสาวของทาคาคิคุง เธอเชื่อมั่นว่าพี่ชายของเธอไม่เกี่ยวข้องในคดีสะเทือนขวัญพรรค์นั้นแน่ๆ และเธอก็เพียรบอกเรื่องนี้กับทางตำรวจซ้ำแล้วซ้ำเล่า ครอบครัวของทาคาคิคุงเปิดร้านโซบะและช่วยกันทำมาหากินอย่างรักใคร่กลมเกลียว พวกเขาจึงอยู่ในสถานะที่รับรู้ความเป็นไปในชีวิตของทาคาคิคุงเกือบทุกอย่าง ต่างจากคนที่ทำงานตามบริษัท ทางตำรวจตั้งสมมติฐานว่า ทาคาคิคุงแอบย่องออกจากบ้านไปก่อเหตุหลังจากปิดร้านและคนในครอบครัวหลับสนิทหมดแล้ว หรือไม่ก็มีส่วนในคดีเฉพาะในวันหยุดประจำสัปดาห์ที่มีเพียงวันเดียวเท่านั้น แต่นั่นมันเรื่องเหลวไหลทั้งเพครับ ผมอยากให้ลองตั้งสติคิดกันให้ดี ๆ ทาคาคิคุงร่วมโต๊ะอาหารกับครอบครัวครบสามมือเป็นประจำ น้องสาว

ของเขายืนยันว่าการใช้ชีวิตของเขาไม่มีตรงไหนผิดเพี้ยนไปเลยแม้แต่หย่อม
จะมีมนุษย์หน้าไหนกันครับ ที่มาคนต่อเนื่องด้วยวิธีการสลับซับซ้อนราวกับ
ออกลัศจรรย์แบบนี้ได้เรื่อย ๆ โดยไม่ให้ครอบครัวที่อาศัยอยู่ได้ชวยคาเดียวกัน
ระแคะระคายเลยแม้แต่นิดเดียว”

อามิคาวะหันมาวิงวอนใส่กล้อง

“ลองใช้สามัญสำนึกพิจารณาโดยปราศจากอคติดูสิครับ ทั้งที่ข้อโต้แย้ง
สมเหตุสมผลขนาดนี้ แต่กลับไม่มีใครยอมรับฟังเลยแม้แต่หย่อม ตำรวจ
ปักใจเชื่อตั้งแต่แรกแล้วว่าทาคาคิคุงคือคนร้าย พวกเขาวางโครงเรื่องไว้
เสร็จสรรพแล้วเลือกหยิบเฉพาะหลักฐานที่ช่วยสนับสนุนทฤษฎีของตัวเอง
เท่านั้น คำบอกเล่าของพ่อแม่กับน้องสาวจึงกลายเป็นเพียงอุปสรรคสำหรับ
พวกเขา”

เมื่อเห็นว่าอามิคาวะเริ่มพูดเร็วขึ้นด้วยความตื่นเต้น ผู้ประกาศข่าว
จึงรีบยั้งไว้ด้วยการพูดแทรก

“คุณอามิคาวะคะ เมื่อครู่นี้คุณพูดถึงคุณทาคาคิ คาสึอากิ และ
ครอบครัวไปแล้ว ถ้าอย่างนั้น ในส่วนของคุณคุริฮาชิ ฮิโรมิ และครอบครัว
ของเขาละคะ มีความคิดเห็นอย่างไรบ้าง”

อามิคาวะก้มหน้าลงเล็กน้อย กะพริบตาถี่ ๆ หลายครั้ง แต่พอเงยหน้า
ขึ้นมาอีกทีก็กลับมามีสีหน้าเด็ดเดี่ยวเหมือนเดิม

“ในฐานะที่เป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เด็ก ผมเจ็บปวดใจมากจริง ๆ ครับ
แต่ในส่วนของคุณริฮาชิ ฮิโรมิ ผมเชื่อว่าเขาคือคนร้ายในคดีฆาตกรรม
ต่อเนื่องนี้แน่นอน แต่เขาน่าจะมีผู้สมรู้ร่วมคิดคนอื่นอยู่นะครับ”

ผู้ประกาศข่าวยกแผ่นป้ายที่สรุปข้อสันนิษฐานของ HBS ขึ้นมาโชว์
ก่อนจะใช้นิ้วไล่ไปตามหัวข้อที่ ① ถึง ④ ใหม่อีกครั้งตามลำดับ

“ผู้สมรู้ร่วมคิดของคุณริฮาชิ ฮิโรมิ ไม่ใช่ทาคาคิ คาสึอากิ แต่เป็น X
ซึ่งเป็นบุคคลที่สาม”

อามิคาวะพยักหน้ารับคำผู้ประกาศข่าวแล้วจึงเอ่ยต่อ “ยิ่งไปกว่านั้น
X คนนี้ต่างหากคือตัวการหลักที่เป็นศูนย์กลางของคดี... ถ้าคิดแบบนี้
ปริศนาเรื่องสายที่โทร. กลับมาใหม่ ในรายการพิเศษครั้งก่อนก็จะคลี่คลาย

ได้อย่างง่ายดายครับ เพราะมีตัวการหลักอีกคนคอยวางแผนและจัดเตรียมทุกอย่างในคดีนี้ ส่วนคุริฮาชิ...พูดแบบนี้อาจไม่เหมาะสมเท่าไร แต่ผมเดาว่าเขาคงเป็นแค่เบ๊คอยรับใช้เท่านั้นเอง และนั่นคือเหตุผลว่าทำไมตัวการหลักถึงโทรกลับมาใหม่ และทำไมคุริฮาชิถึงอดไม่ได้ที่จะโทรไปหาคุณอาริมะ โยชิโอะ เพื่อระบายอารมณ์หลังจากจบรายการ”

“แต่หากเป็นแบบนี้จริง คุณทาคาอิ คาสึอากิ ก็จะตกอยู่ในสถานะที่พูดไม่ออกบอกไม่ถูกเลยนะค่ะ”

ผู้ประกาศข่าวยังคงรักษาความสุขุม และไม่ลืมที่จะเน้นย้ำตรงคำเรียกชื่อ “คุณทาคาอิ คาสึอากิ” ด้วย

“เมื่อสักครู่คุณอามิคาวะบอกว่า ครอบครัวของคุณทาคาอิยืนยันว่า การใช้ชีวิตของเขาไม่มีจุดผิดปกติใดๆ อย่างไรก็ตาม พฤติกรรมในช่วงระหว่างวันที่ 4 ถึง 5 พฤติศิกายของคุณจะผิดปกติอย่างเห็นได้ชัดใช่ไหมคะ เขาถูกคุริฮาชิ อิโรมิ เรียกไปพบ แล้วก็ขับรถไปยังที่ราบสูงฮิคาเวะด้วยตัวเอง แถมยังมีพยานเห็นว่าเขาปรึกษาหารือบางอย่างกับคุริฮาชิ อิโรมิ อย่างสนิทสนมอีกด้วย”

“ครับ เกี่ยวกับเรื่องนั้น...”

อามิคาวะรีบพูดแทรกขึ้นมา แต่ผู้ประกาศข่าวซึ่งพูดต่อเสียก่อน “ในวันที่ 5 พฤติศิกายที่เกิดขึ้น เกิดอุบัติเหตุ มีพยานหลายคนเห็นคุณทาคาอิอยู่กับคุริฮาชิ อิโรมิ จนถึงช่วงเวลาก่อนเกิดเหตุไม่นาน คำให้การของพยานบอกว่า คุริฮาชิ อิโรมิ ในตอนนั้นมีสภาพจิตใจไม่มั่นคงนัก ส่วนคุณทาคาอิก็ดูเหมือนปกป้องดูแลเขาอยู่ ในเรื่องนี้คุณอามิคาวะมีความคิดเห็นอย่างไรคะ หรือจะเป็นความเห็นจากทางครอบครัวของคุณทาคาอิที่คุณทราบมาก็ได้ค่ะ”

อาดาจิ โยชิโกะ วางตะเกียบแล้วกำมือแน่น แม้แต่ในสายตาของมือสมัครเล่นอย่างเธอเอง พฤติกรรมของทาคาอิ คาสึอากิ ในวันที่ 5 พฤติศิกายนั้นก็ดูประหลาดจริงๆ นอกจากนั้น ตั้งแต่คืนวันที่ 4 จนถึงวันที่ 5 เขาไปอยู่ที่ไหนกันแน่ ชาวที่ผ่านมาล้วนรายงานว่า คุริฮาชิกับทาคาอิ พักค้างคืนด้วยกันที่แหล่งกบดานของพวกเขา และคิมูระ โซจิ ที่ถูกพบ

เป็นศพในวันที่ 5 ก็น่าจะถูกกักขังและสังหารที่แหล่งกบดานดังกล่าวนั่นเอง

อามิกาวะเว้นจังหวะเล็กน้อยราวกับกำลังปรับลมหายใจให้มั่นคง จากนั้นจึงยกแพขนตาที่ถือว่ายาวสำหรับผู้ชายขึ้น แล้วหันไปมองผู้ประกาศข่าวซ้ำๆ

“ผมเดาว่า ทาคาอิคุงน่าจะถูก X ที่เป็นคนร้ายตัวจริงข่มขู่ครับ”

ผู้ประกาศข่าวจึงอามิกาวะด้วยสีหน้าเหมือนสลิ้มหายใจ แน่นอนว่า เรื่องเหลวไหลอย่างการที่ผู้ประกาศข่าวเพิ่งเคยได้ยินคำพูดที่เหมือนทิ้งระเบิดนั้นเป็นครั้งแรกย่อมเป็นไปได้ เพราะต่อให้เป็นรายการสดก็ต้องซักซ้อมและเตรียมการมาอย่างดี สิ่งที่น่าอยู่นี้ต้องเป็นไปตามแผน แน่นอน ถึงอย่างนั้นสีหน้าจริงจังจนน่ากลัวของผู้ประกาศข่าวก็ทำเอาโยชิโกะถึงกับขนลุกเกรียว

“ถูกข่มขู่หรือคะ” ผู้ประกาศข่าวทวนคำด้วยน้ำเสียงมีอารมณ์ร่วมเต็มที่

“ครับ ผมขออธิบายไปตามลำดับนะครับ ก่อนอื่นในขั้นแรกสุด ผมคิดว่าน่าจะมีเหตุการณ์บางอย่างที่ทำให้ทาคาอิคุงตระหนักว่าคุริฮาชิ อิโรมิ คือคนร้ายในคดีฆาตกรรมต่อเนื่องเหล่านั้น”

คุริฮาชิกับทาคาอิไม่ใช่แค่เพื่อนสมัยเด็ก หลังเติบโตมา บ้านของพวกเขาก็ยังคงอยู่ในละแวกใกล้เคียงกัน จริงอยู่ที่คุริฮาชิแยกออกไปใช้ชีวิตตัวคนเดียวที่อพาร์ทเมนต์ย่านฮัตสึได แต่เพราะไม่มีงานทำเป็นหลักแหล่ง ทำตัวลอยหายไปวันๆ เขาเลยแวะเวียนเข้าออกบ้านเดิมอยู่เนืองๆ เพื่อนบ้านเองก็ให้การยืนยันเรื่องนี้

นอกจากนั้นคุริฮาชิยังยืมเงินทาคาอิอยู่บ่อยครั้ง หรือถ้าจะพูดให้ถูกตามความเป็นจริงน่าจะเรียกว่ารีดไถมากกว่า ทว่าทาคาอิกลับยอมเชื่อฟังความอวดดีของคุริฮาชิโดยไม่ขัดขึ้นเป็นพิเศษ ซึ่งนี่ก็เป็นหนึ่งในเหตุผลรองรับทฤษฎีคุริฮาชิเป็นตัวการหลัก ทาคาอิเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดของหน่วยสืบสวน

“ถ้าเรามองว่า ในเมื่อทั้งคู่คบค้าสมาคมกันในลักษณะนั้น พูดอีกอย่างก็คือเหมือนหัวใจกับลูกน้อง การที่ทาคาอิจะถูกคุริฮาชิชักจูงยอมไม่ใช่เรื่องแปลก แต่ถ้ามองในทางกลับกันล่ะ เพราะทั้งคู่คบหากัน

ในลักษณะนั้นมาตลอดนั่นแหละ ทาคาคิคุงที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับใดๆ กับสิ่งที่คุริฮาชิทำถึงได้เริ่มสังเกตเห็นความผิดปกติบางอย่างจนเกิดสงสัยขึ้นมา ผมคิดว่าทฤษฎีนี้ก็มีความเป็นไปได้มากพอนะครับ”

“แต่ว่านะคะ คุณอามิคาวะ” ผู้ประกาศข่าวแทรกขึ้นอีกครั้ง “สิ่งที่คุริฮาชิ อิโรมิ กระทำคืออาชญากรรมที่โหดเหี้ยมมากนะคะ เขาจะแสดงพฤติกรรมให้เพื่อนที่ไม่รู้โอโคโนะโนะสังเกตเห็นเรื่องใหญ่โตขนาดนั้นได้ง่ายๆ อย่างนั้นหรือคะ เขาไม่ใช่คนโง่เลยนะคะ”

“คุริฮาชิเน...” อามิคาวะอ้าอึ้งครู่หนึ่ง เขานิ้วหน้าเหมือนเจ็บตรงไหนสักแห่ง

“เท่าที่ผมรู้จัก คุริฮาชิเป็นคนฉลาดมากจริงๆ ครับ แต่ในทางกลับกัน เขาก็หลงตัวเองมาก...จะว่ามีนิสัยชอบดูถูกคนอื่นตั้งแต่แรกเจอก็ได้ เขาเคยเข้าไปทำงานบริษัทหลักทรัพย์แห่งหนึ่งได้ไม่ถึงสามเดือนแล้วก็ลาออก ผมได้ยินมาว่าพวกอดีตเพื่อนร่วมงานที่นั่นเคยให้สัมภาษณ์ในทำนองเดียวกันนี้ด้วย”

จะว่าไปแล้ว อาดาจิ โยชิโกะ เองก็กลับคล้อยคล้าว่าเคยอ่านบทความในนิตยสารรายสัปดาห์ที่มีเนื้อหาทำนองนั้นอยู่เหมือนกัน รู้สึกว่าจะเป็นคำให้การของเพื่อนสมัยมัธยมต้นของคุริฮาชิ อิโรมิ กระมัง

“คุริฮาชิดูถูกทาคาคิคุงเป็นพิเศษเลยครับ อย่างที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่าตอนเด็กๆ ทาคาคิคุงสายตาไม่ดี ทั้งที่ไม่มีปัญหาเรื่องค่าสายตา เขากลับบกพร่องทางการมองเห็นเพราะตาซ้ายไม่ทำงาน เขาเลยเรียนตามเพื่อนไม่ทันจนถูกมองว่าหัวขี้เลื่อยกว่าในความเป็นจริง จนกระทั่งช่วง ม.2 หรือ ม.3 ถึงได้รู้สาเหตุ หลังจากนั้นเขาก็รับการฝึกเพื่อฟื้นฟูสายตา ทำให้ผลการเรียนของเขาดีขึ้นแบบก้าวกระโดดเลยครับ ถึงอย่างนั้นคุริฮาชิก็ยังติดภาพจำเดิมๆ ของทาคาคิคุงอยู่ ถ้าไม่ใช่อย่างนั้น เขาก็คงไม่กล้าเอาเปรียบความใจดีของทาคาคิคุงแล้วรีดไถเงินหรือครับ”

ผู้ประกาศข่าวตรงอิม

“ยายขึ้นชมคำพูดของมือสมัครเล่นมากไปหรือเปล่า” สามิพูดเหมือนจะหาเรื่องตี เขากำลังอารมณ์ดีได้ที่หลังจากดื่มเบียร์ไปสองขวด

“ถ้าไม่ทำตัวให้มันหนักแน่นกว่านี้หน่อยก็แย่ล่ะสิ ว่าไหม”

โยชิโกะไม่ตอบอะไร ชูปากสาเกถูกทิ้งไว้จนเย็นชืด

“เพราะคริสธาชิเป็นคนแบบนั้นแหละ...” อามิคาเวะเริ่มเสียงดังขึ้นอีกครั้งด้วยความตื่นเต้น “ต่อให้เขาจงใจยกเรื่องคติฆาตกรรมที่กำลังเป็นข่าวครึกโครมขึ้นมาพูดต่อหน้าทาคาอิคุงที่ไม่รู้โอโหน้อไหน แล้วพูดเป็นนัยว่านั่นเป็นฝีมือของเขาเอง ผมก็คิดว่าไม่ใช่เรื่องน่าแปลกใจเลยสักนิด คริสธาชินิสัยแบบนั้นอยู่แล้ว เขาชอบทำตัวเด่นแล้วก็มั่นใจในตัวเอง ไม่ว่าอะไรจะดีหรือเลว ถ้าเป็นสิ่งที่ตัวเองทำ เขาจะทนเก็บเงียบไว้ไม่ได้ เพียงแต่คราวนี้ดันเป็นเรื่องคติฆาตกรรมที่โหดเหี้ยมมาก เหยื่อก็ไม่ได้มีแค่คนสองคน ต่อให้เป็นคริสธาชิ เขาก็คงรู้ตัวว่าต้องเลือกคนที่ตัวเองจะไปพูดเป็นนัยให้ฟังดี ๆ ไม่อย่างนั้นเขาซวยแน่”

“เพราะอย่างนั้นเขาถึงได้เลือกคุณทาคาอิ...”

“ใช่ครับ เขาถูกทาคาอิคุงและปรามาสว่าหมอนี้ไม่มีทางรู้ทันแน่ เพราะอย่างนั้นถึงได้ขมใจพูดเป็นนัยถึงความผิดของตัวเอง ผมคิดว่าเรื่องนี้เป็นไปได้มากที่สุดทีเดียว แต่ทาคาอิคุงไม่ได้โง่อย่างที่คริสธาชิคิด เขาเข้าใจสิ่งที่คริสธาชิพูด และแยกแยะได้ว่าเป็นเรื่องจริงหรือโกหก เป็นเรื่องที่ควรสงสัยหรือไม่ควรสงสัยกันแน่”

และเมื่อความสงสัยในตัวคริสธาชิ อิโรมิ รุนแรงขึ้น เขาก็กลัวใจว่าควรทำอะไรดี...

“แต่นั่นเป็นแค่การคาดเดาของคุณอามิคาเวะคนเดียวใช่ไหมคะ”

“มันเป็นแค่การคาดเดาของผมก็จริง แต่ผมยังได้ฟังเรื่องแบบนี้มาจากน้องสาวของทาคาอิคุงด้วยครับ”

ผู้ประกาศข่าวยกแผ่นป้ายอีกแผ่นหนึ่งขึ้นมาตั้ง เป็นรูปถ่ายสวนสาธารณะโอเกาะที่พบแขนขาของเหยื่อตอนแรกสุด นอกจากรูปถ่ายแล้วยังมีแผนที่เส้นทางจากย่านเนริมะซึ่งเป็นที่อยู่ของคริสธาชิและทาคาอิไปถึงสวนสาธารณะโอเกาะอยู่อีกด้วย

“อย่างนี้ผู้ชมทุกท่านทราบกันดีอยู่แล้ว นี่คือนวนสาธารณะโอเกาะ ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของคดีค่ะ”

ผู้ประกาศข่าวส่งสัญญาณให้อามีคาวะรับช่วงต่อ “น้องสาวของ ทาคาคิคุงเล่าว่า ในช่วงกลางเดือนตุลาคม เธอเคยแอบตามหลังพี่ชาย ออกจากบ้านไปครับ”

“หมายถึงแอบสะกดรอยตามสินะคะ”

“ครับ ใช่แล้ว ส่วนสาเหตุที่ทำแบบนั้น เธอบอกว่าเป็นเพราะช่วงนั้น ทาคาคิคุงดูท่าทางซึมๆ เหมือนกลุ้มใจบางอย่าง เพียงแต่น้องสาวของเขา สงสัยว่าพี่ชายคงจะมีแฟน พุดอีกอย่างก็คือ คงจะกลุ้มเพราะปัญหาหัวใจ เธอเลยลองแอบตามพี่ชายออกไปข้างนอกในวันหยุดประจำสัปดาห์ของร้าน เพราะคิดว่าเขากำลังจะไปออกเดท”

ทว่าทาคาคิ คาสึอากิ ไม่ได้ออกไปเด็ด มิหนำซ้ำจุดหมายปลายทาง ของเขายังเป็นสวนสาธารณะโอกาวะอีกต่างหาก

“ถ้าดูจากแผนที่เส้นทางจะเห็นได้ชัดครับว่า สวนสาธารณะโอกาวะ ไม่ใช่สถานที่ที่คนบ้านอยู่ริมจะนั่งรถไฟต่อไปโดยไม่มีธุระอะไร ไม่ใช่ สถานที่ที่เด็ดเหมือนสวนฮิบิยะหรือสวนชินจูกุเกี่ยวเนื่องด้วย น้องสาวของเขา รู้สึกสงสัยมาก แต่พอเข้าเขตสวนสาธารณะไปก็คลาดกับพี่ชาย สุดท้ายเลยต้องกลับบ้านไปคนเดียว เพราะอย่างนั้นเลยไม่รู้วาทอนนั้นทาคาคิคุง ไปทำอะไรหรือไปพบใคร แต่อย่างน้อยเรื่องที่ช่วงนั้นทาคาคิคุงเชื่องซึม ดูกลุ้มใจ และลงทุนถ่อไปถึงสวนสาธารณะโอกาวะก็เป็นความจริง ถ้าเขามีส่วนร่วมในการก่อเหตุจริงๆ คงไม่ประมาทขนาดนี้หรอกครับ”

ผู้ประกาศข่าวยืมมีเลศนัยเล็กน้อยพลางเอ่ยว่า “แต่เข่าวกันว่า คนร้ายมักจะย้อนกลับไปที่เกิดเหตุเสมอคะ”

อามีคาวะส่ายหน้าแรงจนผมเสียทรง “คนร้ายในคดีนี้ไม่ได้โง่ขนาดนั้น เขาเข้าใจดีว่าตำรวจย่อมสืบสวนโดยใช้หลักประสบการณ์ที่ว่าคนร้ายจะกลับ มายังที่เกิดเหตุเสมอ เขาน่าจะรู้สึกเรื่องการสืบคดีอาชญากรรม และ คงได้อ่านพวกหนังสือวิเคราะห์จิตวิทยาอาชญากรที่กำลังเป็นที่นิยมด้วย คนแบบนั้นไม่มีทางไปที่เกิดเหตุโดยไม่ระวังตัวหรอกครับ ทาคาคิคุงไป สวนสาธารณะโอกาวะเพราะเขาไม่ใช่คนร้ายต่างหาก”

“ไปทำอะไรคะ”

“ไปใช้ความคิดครับ ต้องใช้แน่ๆ” อามิคาวะยืนยันหนักแน่น “เราคงไปเพื่อคิดว่าจะจัดการสิ่งที่คุริฮาชิ ฮิโรมิ บอกเป็นนัยๆ ยังไงดี และ คุริฮาชิคือคนร้ายในคดีต่อเนื่องนั้นจริงหรือเปล่า ตอนนั้นสวนสาธารณะ โอเกาะเป็นสถานที่เพียงแห่งเดียวที่สื่อเปิดเผยว่าเกี่ยวข้องกับคดี ทาคาคิคุง คงอยากไปลองยืนอยู่ตรงนั้นนะครับ เราคงอยากจะลองไปคิดทบทวนให้ ถึ่ถั่วว่า คุริฮาชิ ฮิโรมิ นำแขนขาที่ถูกตัดมาทิ้งไว้ที่นั่นจริงหรือไม่ ต้องเป็นอย่างนั้นแน่ๆ ครับ”

ผู้ประกาศข่าวหัวหน้อย่างมีอารมณ์ร่วมเต็มที่อีกครั้งแล้วจึงเอ่ยขึ้นซ้ำๆ “และผลที่ได้ก็คือ เขายังสงสัยมากขึ้นไปอีก”

“ใช่ครับ ผมรู้จักเขาดี และเพราะรู้จักดีถึงกล้าพูดเลยว่า ใน สถานการณ์แบบนั้น ทาคาคิคุงไม่มีทางไปแจ้งตำรวจด้วยตัวคนเดียวแน่นอน ไม่มีวันเด็ดขาด เขาไม่ใช่คนกล้าทำอะไรโดยไม่นึกถึงคนอื่นแบบนั้น เพราะ อย่างนั้นผมเลยคิดว่าเขาคงไปคุยกับคุริฮาชิ และแนะนำว่าถ้าก่อเรื่องน่ากลัว อย่างฆ่าคนลงไปจริง ๆ ตนจะไม่มอบตัวกับตำรวจเป็นเพื่อนเอง แต่คุริฮาชิ ไม่ได้ลงมือคนเดียว งานนี้ยังมีตัวการหลักอยู่อีกคนหนึ่ง ส่งผลให้ความใส่ใจ ของทาคาคิคุงย้อนกลับมาทำร้ายตัวเขาเอง ทาคาคิคุงโดนข่มขู่ว่าขึ้นเอา เรื่องนี้ไปแพร่พราย ทั้งแกและครอบครัวแกต้องตาย เพราะฉะนั้นพฤติกรรม ของทาคาคิคุงที่มีคนพบเห็นจึงไม่ใช่สิ่งที่เกิดจากความสมัครใจ เขาแค่จำใจ ทำตามเพราะไม่มีทางเลือกเท่านั้นเอง นอกจากนั้นเขายังรู้ด้วยว่าคุริฮาชิเอง ก็ถูกตัวการหลักชักใยอยู่ เขาเห็นใจคุริฮาชิ และคอยปกป้องดูแลคุริฮาชิ ที่เริ่มเสียดสีไปที่ละน้อยจากการฆ่าคนต่อเนื่อง”

เมื่ออามิคาวะกล่าวข้อโต้แย้งทั้งหมดจบ ผู้ประกาศข่าวก็ทำเรื่อง นำประหลาดใจอย่างการหยิบหนังสือเล่มหนึ่งขึ้นมาโชว์

ชื่อหนังสือคือ *ฆาตกรรมอีกหนึ่งคดี* เขียนโดยอามิคาวะ โคอิจิ ผู้ประกาศข่าวอธิบายว่า ประเด็นหลักของรายการในวันนี้นำเสนอตามเนื้อหา ในหนังสือของอามิคาวะเล่มนี้

“ทาง HBS ของเราตั้งใจจะร่วมมือกับคุณอามิคาวะต่อไป เพื่อ ไขความจริงของคดีนี้ให้กระจ่างค่ะ”

“บัดโธเอ๊ย สุดท้ายก็แค่มาโฆษณาหนังสือตัวเองนี่หว่า” สามิพุตแทรก
ขึ้นมา ทว่าอาดจิ โยชิโกะ กลับคิดไปคนละเรื่องโดยสิ้นเชิง
...ต้องไปพบพ่อหนุ่มอามีคาวะคนนี้ให้ได้

16

กาเคคามิ เอตสึโระ ซึ่งมาสายกว่าเวลานัด 10 นาที เห็นสถาปนิกนั่งจมลูกอยู่บนเก้าอี้ในลานจ้ของโรงแรม กำลังอ่านหนังสืออย่างใจจดใจจ่อ เมื่อทาเคคามิกิ่งเดินกึ่งวิ่งผ่านล็อบบี้เข้าไปใกล้ สถาปนิกก็ปิดหนังสือเลื่อนแว่นสายตาลงด้วยท่าทางติดตลกแล้วมองหน้าทาเคคามิด้วยตาเปล่า นี่เป็นหลักฐานบ่งบอกว่าเขาต้องใช้แว่นสายตายาวเวลาอ่านหนังสือแล้ว

“คุณกามีมาสายอย่างนี้ หายากนะนี่”

“ขอโทษที มัวแต่อ่านหนังสือเพลินจนนั่งเลยสถานี”

ทาเคคามินั่งลงบนโซฟาที่อยู่เยื้องกัน พอดูให้ดีก็พบว่าสิ่งที่สถาปนิกอ่านอยู่ไม่ใช่หนังสือ แต่เป็นสิ่งพิมพ์เล่มบางเหมือนพวงจูลสาร คงเป็นหนังสือรวมบทความวิจัยอะไรสักอย่าง

“มัวอ่านอะไรละนั่น”

ทาเคคามิหยิบหนังสือเล่มหนึ่งออกมาจากกระเป๋าใบเก่า เป็นหนังสือหน้าตาเรียบง่าย มีเพียงชื่อเรื่อง *สาตกรรมอีกหนึ่งคดี* พิมพ์ด้วยตัวอักษรเนี้ยบกริบบนหน้าปกสีเทา ตัวเล่มหนาแค่สองเซนติเมตร แกมยังมีรูปถ่ายและภาพประกอบมากมาย จึงไม่ใช่หนังสืออ่านยากเท่าไรนัก

“อ่านจบแล้วเหรอ”

“ยัง แต่ใกล้จบแล้ว เพราะอย่างนั้นถึงได้นั่งเลยสถานี ขอโทษด้วย”

“เล่มนี้ผมก็อ่านแล้วเหมือนกัน”

หนังสือเล่มนี้เพิ่งวางแผงเมื่อวานขึ้น โดยก่อนหน้านี้เพิ่งหนึ่งวัน

อามิคาวะ โคอิจิ ที่เป็นผู้เขียนได้ไปออกรายการพิเศษของช่อง HBS แบบสดๆ จนกลายเป็นกระแสฮือฮา ถึงสำนักพิมพ์ที่จัดพิมพ์จะไม่ใช้รายใหญ่ แต่ก็สำนักพิมพ์ชั้นนำที่ผลิตหนังสือประเภทสารคดีระดับเบสต์เซลเลอร์ ออกสู่สังคมมาแล้วมากมาย

“ดูเหมือนจะขายดีน่าดูเลยนะ เจ้าหนุ่มอามิคาวะนี่หัวการค้าไม่เบา”

“คงมีคนคอยบงการอยู่เบื้องหลังละมัง”

“ไม่รู้สิ...” สถาปนิกเอียงคอกอย่างสงสัยขณะมองรูปถ่ายใบหน้าของอามิคาวะที่อยู่บนปกหนังสือ “คุณงามิได้ดูรายการทีวีที่หมอนี้ไปออกหรือเปล่า”

“น่าเสียดายที่ไม่ได้ดู แต่ฝ่ายดูแลเอกสารอัดเก็บไว้แล้ว ถ้าอยากดูก็ดูได้ทุกเมื่อ เห็นว่าเนื้อหาที่เหมือนกับที่เขียนในหนังสือมันแหละ”

“อืม ก็จริง แต่เห็นหน้าหมอนี้ตอนพูดออกรายการสดแล้วน่าสนใจมากเลยละ”

ทาเคคามิควักบุหรี่ออกมา “แล้วคุณคิดยังไงละ เกี่ยวกับทฤษฎีที่อามิคาวะอ้าง...”

สถาปนิกยิ้มกริ่ม “ชิงถามก่อนโดยไม่บอกความเห็นของตัวเองเนี่ย ใจเสาะไม่สมเป็นคุณงามิเลย”

ทาเคคามิจุดบุหรี่ฟลางกวาดตามองรอบข้าง โรงแรมแห่งนี้เป็นสถานที่นัดพบประจำระหว่างเขากับสถาปนิก แต่มาที่ไรก็เจียบเหงาจนน่าประหลาดใจว่าเจียบขนาดนี้ยังอุตสาหะไม่เจ้งอีก ล็อบบี้ของที่นั่นกว้างขวาง โต๊ะและเก้าอี้ก็ตั้งกระจัดกระจาย โอกาสที่จะมีแขกรายอื่นบังเอิญมานั่งโต๊ะข้างๆ จึงแทบไม่มี วันนี้โรงแรมก็เจียบเหงาตามเคย มีเพียงพนักงานตรงเคาน์เตอร์ต้อนรับที่กำลังกลั้นหาวอยู่เท่านั้น

“อันที่จริง เรื่องความเกี่ยวข้องของทาคาอิ คาสึอากิ ในคดีเนี่ย แม้แต่ในหน่วยสืบสวนยังแตกออกเป็นสองฝ่ายเลย”

“ก็น่าจะอย่างนั้นแหละ ไม่แปลกหรอกที่จะแตกเป็นสองฝ่าย”

สถาปนิกส่ายหน้า “หลักฐานดันน้อยชะขนาดนั้นนี่นา”

“เพราะอย่างนั้นการหาแหล่งกบดานให้เจอเลยกลายเป็นเรื่องสำคัญ

แต่ว่า...” ทาเคคามิยกมือลูบท้ายทอย

“เรื่องนั้นนะ จนป่านนี้ก็ยังไม่เจอเบาะแสที่เข้าเค้าเลยสักอย่าง เด็กๆ ในหน่วยสืบสวนบางคนเลยเริ่มเสนอทฤษฎีว่า ความจริงแล้วพวกนั้น อาจไม่มีแหล่งกบดานเป็นหลักแหล่ง แต่ไปหาเอาข้างหน้าเวลาลงมือก่อเหตุ อาจเป็นบ้านร้างเหมาะๆ ใกล้จุดก่อเหตุ หรือไม่กี่โรงงานหรือโรงเรียน ที่ไม่มีคนอยู่ตอนกลางคืน อะไรเทือกๆ นั้น”

“แหล่งกบดานมีอยู่จริง” สถาปนิกตอบขัดถ้อยขัดคำ “มีแห่งเดียว และเป็นสถานที่ตายตัวด้วย แนวทางตามหาแหล่งกบดานของหน่วยสืบสวน ตอนนี้นะถูกต้องแล้วละ”

ทาเคคามิเงยหน้ามองสถาปนิก อีกฝ่ายเก็บจุลสารลงในกระเป๋า เลื่อนอก แล้วหยิบปึกกระดาษรายงานที่เย็บด้วยลวดเย็บกระดาษออกมา จากกระเป๋าบางๆ ที่วางอยู่ข้างตัว

“ผมลองสรุปความเห็นของตัวเองตอนนี้ออกมา” ว่าแล้วก็ยื่นให้ ทาเคคามิ “แต่ก็ไม่ได้เขียนอะไรยิ่งใหญ่หรอก อธิบายด้วยปากเปล่าแค่ 10 นาทีก็จบ เอกสารนั้นผมเตรียมไว้ให้คุณกามิ จะได้ไม่ต้องจดบันทึก ให้เมื่อย”

“ขอบใจมาก” ทาเคคามิวางเอกสารบนตักแล้วเปิดดูหน้าแรก ลายมือ เป็นระเบียบเรียบร้อยของสถาปนิกเรียงรายอยู่ในนั้น

“ขอโทษที่ต้องออกตัวไว้อีก่อนนะ คุณกามิ แต่บอกตามตรงว่าคดี ครวนนี้ยากเกินไปสำหรับผม อย่างว่าแต่เห็นภาพรวมของตัวอาการเลย แม้แต่ ผังห้องสักห้องผมยังดูไม่ออกด้วยซ้ำ”

“อืม ผมเข้าใจ”

สิ่งที่สถาปนิก ใช้เป็นเบาะแสเพื่อสันนิษฐานได้มีเพียงรูปถ่ายที่คุริฮาชิ อิโรมิ สะสมไว้ ซึ่งแต่ละภาพล้วนเป็นเพียงเศษเสี้ยวหนึ่ง แค่มองบางส่วน เสาบางส่วน เพดานบางส่วน และพื้นบางส่วน

“ถึงอย่างนั้นก็มีบางเรื่องที่ผมสรุปออกมาในแบบของผม เอาเป็นว่า ผมสันนิษฐานด้วยความมั่นใจสัก 70 เปอร์เซ็นต์ เพราะฉะนั้นผมจะพูด เฉพาะเรื่องนั้น อ้อ แล้วก็...”

สถาปนิกหัวเราะเจื่อนๆ

“ผมระบุตัวคนร้ายไม่ได้หรอกนะ แต่ผมมั่นใจว่ามีผู้ก่อเหตุหลายคน ดังนั้นขอเรียกคนร้ายว่าพวกเขา ก็แล้วกัน”

สถาปนิกขยับทำนั่งใหม่ เขาโน้มตัวมาข้างหน้า วางศอกลงบนเข่า และประสานนิ้วมือสองข้างเข้าด้วยกัน

“ข้อแรกเลยนะ สถานที่ที่ใช้ถ่ายรูปพวกนั้น ซึ่งก็คือแหล่งกบดานของพวกเขา ไม่ใช่ที่พักอาศัยทั่วไป ไม่ใช่อาคารชุด แต่เป็นบ้านเดี่ยว ตัวบ้านสูงสองชั้นขึ้นไป ภายในบ้านมีบันไดแน่นอน และเป็นไปได้มากกว่าด้านบนบันไดจะเป็นพื้นที่แบบโถงเปิดโล่ง”

ทาเคยามิกัมลองมองรายงานในมือพลางพยักหน้า

“ก่อนอื่นมาเริ่มจากเหตุผลที่สันนิษฐานว่าไม่ใช่บ้านทั่วไปหรืออาคารชุดกันดีกว่า เหตุผลง่ายมาก เพราะเพดานห้องมันสูงเกินไป/ยังงั้นละ”

สถาปนิกชี้นิ้วชี้ขวาไปยังเพดานของโรงแรม จากนั้นก็ส่ายนิ้วไปมาพร้อมอธิบายต่อ

“ในนั้นมีรูปที่พวกเหยื่อถูกจับนั่งเก้าอี้ หรือถูกใส่กุญแจมือล่ามไว้กับขาเก้าอี้ด้วยโซ่โซ่ไหมละ มีหลายใบซะด้วย ผมลองเอารูปถ่ายพวกนั้นมาเรียงกันแล้วนับดูว่ามีเก้าอี้กี่ตัว สรุปว่ามีสองตัว หมายความว่าเก้าอี้สองตัวนี้น่าจะวางอยู่ในห้องที่พวกเขาใช้กักขังเหยื่ออยู่ตลอดเวลา ตัวแรกเป็นโครงไม้ มีพนักพิงบุผ้า ส่วนอีกตัวเป็นเก้าอี้สตุล ตรงที่นั่งมีรูปร่างแปลกๆ เหมือนถั่วลิ้นเตา เก้าอี้สตุลส่วนใหญ่ถ่ายติดมาแค่ขาเก้าอี้ แต่มีใบหนึ่งถ่ายติดขอบที่นั่งมานิดหน่อย”

ในรายงานมีภาพสเก็ทตัวอย่างง่ายของเก้าอี้ทั้งสองตัว พร้อมระบุขนาดโดยประมาณเอาไว้

“ขนาดโดยประมาณนั้น ผมใช้วิธีเปรียบเทียบขนาดของเก้าอี้ทั่วไปกับสัดส่วนของเก้าอี้ในรูปถ่ายที่อ้างอิงจากส่วนสูงของพวกเหยื่อ แล้วคำนวณหาขนาดคร่าวๆออกมา จากนั้นก็เอาขนาดโดยประมาณนี้เป็นเกณฑ์ ใส่ข้อมูลลงในคอมพิวเตอร์เพื่อจำลองดูว่า รูปถ่ายแต่ละรูปที่มีเก้าอี้ปรากฏอยู่ถูกถ่ายจากมุมไหน ในระดับความสูงแค่ไหน...”

สถาปนิก เอื้อมมือมาพลิกหน้ารายงานบนตักของทาเคามิ

“รูปที่มีเก๋อึดติดอยู่มีทั้งหมด 58 ใบ ทีนี้ สมมติว่าห้องนี้เป็นห้องที่มีความสูงเพดานตามมาตรฐาน พูดยกอย่างก็คืออยู่ในเกณฑ์ของกฎหมายควบคุมอาคาร ถ้าอย่างนั้นในรูปถ่าย 58 ใบนี้ อย่างน้อยต้องมีสัก 22 ใบที่ถ่ายติดเพดานเข้ามาด้วย แต่ในความเป็นจริงกลับมีแค่ 9 ใบจาก 58 ใบเท่านั้นที่ถ่ายติดเพดาน และ 9 ใบนั้นก็แค่รูปถ่ายที่ตั้งกล้องไว้บนพื้นแล้วถ่ายเสยขึ้นไปหาเพดานแทบทั้งนั้น”

ทาเคามิพยักหน้า เขาจำได้ว่ารูปถ่ายพวกนั้นเป็นยังงี้ มันคือรูปที่บังคับให้เหยื่อคลานสี่ขาแล้วถ่ายใบหน้าพวกเธอจากด้านล่าง

“สรุปได้ว่าห้องนั้นมีเพดานสูงลิ่วเกินมาตรฐาน เป็นไปไม่ได้เลยที่จะเป็นบ้านจัดสรร อพาร์ทเมนต์ยิ่งไม่มีทางแน่นอน และนี่ก็คือเบาะแสแรกที่ยืนยันว่า บ้านหลังนี้คือบ้านเดี่ยวที่ปลูกสร้างแบบตามสั่งโดยใครสักคน”

นอกจากนั้น...สถาปนิกว่าลงบุญไปให้พลิกหน้าถัดไป ทาเคามิทำตามแต่โดยดี

“บ้านเดี่ยวที่สร้างตามสั่งหลังนี้น่าจะตั้งอยู่ในพื้นที่ที่อุณหภูมิภายนอกในฤดูหนาวลดต่ำกว่าจุดเยือกแข็ง และมีโอกาสเกิดหิมะตกมาก ทำให้ผมถึงคิดอย่างนั้นนะเธอ อย่างแรกก็คือ เพราะกระจกหน้าต่าง มีรูปถ่ายทั้งหมด 63 ใบที่ถ่ายติดกรอบหน้าต่างหรือกระจกหน้าต่างในห้องนั้นไม่มากนักน้อย ในนั้นมี 47 ใบที่เห็นทั้งกรอบและกระจก พอใช้แว่นขยายตรวจสอบดูก็พบว่ารอบหน้าต่างเคยเป็นแบบสองชั้น แต่ถูกดัดแปลงให้กลายเป็นหน้าต่างชั้นเดียวทั่วไป ช่วงเวลาที่ดัดแปลงน่าจะไม่นานเท่าไรอย่างมากก็คงสักห้าปีก่อน ผมเดาว่าคงเปลี่ยนเพราะมันดูแลรักษาหรือทำความสะอาดยากละมั้ง แต่ถึงจะเปลี่ยนเป็นชั้นเดียว กระจกที่ใช้ก็กันแสงกันความชื้น และปิดกันได้ดีชนิดมาก นอกจากนั้น ในช่วงเวลาเดียวกับที่ดัดแปลงหน้าต่าง แผงฮีตเตอร์ที่เคยติดอยู่บนผนังห้องดังกล่าวถูกถอดออกไปด้วย บนวอลล์เปเปอร์ยังเหลือร่องรอยให้เห็นอยู่นิดหน่อย แปลว่าไม่ได้ติดวอลล์เปเปอร์ใหม่หลังถอดแผงฮีตเตอร์ออกไป ไม่รู้เป็นเพราะข้อเท็จจริงหรือเพราะอยากประหยัดกันแน่”

สถาปนิกย่นจมูก ทำหน้าเหมือนจะจามออกมารอมร่อ นั่นคือสีหน้า
ผมละอารมณ์เสียของเขา

“เหยื่อรายแรกของพวกคนร้าย...ของพวกเรา คือใครนะ”

“เรื่องนั้นยัง 모르แน่ชัด” ทาเคกามิตอบ “อาจเป็นใครสักคนใน
คอลเล็กชันรูปถ่ายที่ยึดได้ที่ยังระบุตัวตนไม่ได้ หรืออาจมีเหยื่อรายอื่น
อีกก็ได้”

สถาปนิกพยักหน้า “ตอนนี้รู้แค่เหยื่อรายสุดท้ายคือคิมูระ โซจิ ลินะ”
“อืม ใช่แล้ว”

“ผมคิดว่าช่วงเวลาที่ดัดแปลงห้องในอาคารหลังนี้กับช่วงเวลาที่
การฆาตกรรมเริ่มขึ้นนะ แทบจะเป็นช่วงเวลาเดียวกันเลยละ แนนอนว่า
เวลาคงเหลื่อมกันอยู่นิดหน่อย เป็นไปได้ว่าการฆาตกรรมครั้งแรกอาจ
เกิดขึ้นปุบปับโดยไม่ได้เตรียมการไว้ แต่พอทำแล้วสนุก พวกเขายกเกิด
อยากได้สถานที่ที่กว้างและทรมานเหยื่อ เลยเลือกใช้ห้องนี้เพื่อการนั้น
หรือไม่พวกคนร้ายก็อาจเป็นปีศาจโดยกมลสันดาน ตั้งใจเตรียมห้องในอาคาร
หลังนี้ไว้ตั้งแต่แรก แล้วค่อยเริ่มออกหลอมนุชโยอย่างช้าๆ”

สถาปนิกทำหน้าเหยเก รวากับคำพูดที่ออกมาจากปากของตนரசชาติ
ผาดเฟื่อนเกินทนไหว

“แต่ไม่ว่ายังไงห้องนี้ก็ต้องถูกใช้งานมาตั้งแต่ช่วงแรกๆ ของคดี
ฆาตกรรมต่อเนื่องทั้งหมดแน่นอน และในเมื่อใช้งานต่อเนื่องมาตลอด
ก็คงไม่ใช่บ้านเช่า การดัดแปลงห้องต้องใช้ทั้งเวลาและเงิน ถ้าเป็นบ้านเช่า
ย่อมไม่มีทางดัดแปลงด้านในได้ตามใจชอบ เพราะฉะนั้นจึงสันนิษฐาน
ได้ว่า บ้านหลังนี้เป็นทรัพย์สินของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง และนี่ก็คือเบาะแส
อย่างที่สอง”

ทาเคกามิยังไม่ทันได้พูดอะไร สถาปนิกก็รีบพูดต่อเสียก่อน

“อย่างไรก็ตาม พอลองตรวจสอบรูปถ่ายอย่างละเอียด ผมก็พบอะไร
น่าสนใจหลายอย่าง ทั้งวอลล์เปเปอร์บางส่วนมีราขึ้นบ้างละ พื้นไม้หลุด
บ้างละ ขั้วหลอดไฟบนเพดานถูกปล่อยไว้เฉยๆ โดยไม่ได้ใช้งานมานาน
บ้างละ สิ่งเหล่านี้หมายความว่ายังไง มันแปลว่ามีความเป็นไปได้อยู่สองอย่าง

อย่างแรกคือ บ้านหลังนี้ไม่ใช่บ้านที่มีคนอยู่อาศัยเป็นประจำ อย่างที่สองคือ ถึงจะมีคนอยู่อาศัย แต่จำนวนคนก็น้อยมากเมื่อเทียบกับจำนวนห้องที่มีอยู่ ทำให้การดูแลรักษามันไม่ทั่วถึง”

“งั้นก็ต้องเป็นบ้านพักตากอากาศ...หรือไม่กี่คนโสดที่อาศัยอยู่ในบ้านหลังใหญ่โตสินะ”

“ก็น่าจะอย่างนั้น แต่ผมเอนเอียงไปทางบ้านพักตากอากาศมากกว่าเดี๋ยวนี้พวกที่ไปตั้งรกรากถาวรตามย่านบ้านพักตากอากาศก็ไม่ใช่เรื่องแปลกด้วย”

“ย่านบ้านพักตากอากาศแถวที่ราบสูงฮิวะมีพวกอาคารต้านอากาศหนาวอย่างที่คุ้นว่าอยู่เกลื่อนเลย เพราะที่นั่นเป็นแหล่งพักอันแห่งใหม่”

“แถวนั้นเดือนมกราคมถึงกุมภาพันธ์อุณหภูมิติดลบ แต่หิมะไม่ได้ตกหนักอะไร ต่อให้ขังเหยื่อไว้ในห้องที่ไม่มีแผงฮีตเตอร์หรือระบบทำความร้อนได้พื้นสักคืบสองคืบ อากาศก็ไม่ได้หนาวจัดถึงขั้นจะแข็งตาย”

ทาเคามิแหงนมองเพดานสูงของโรงแรม คราบเขม่าบนนั้นบ่งบอกว่าโรงแรมนี้ไม่เป็นที่นิยมเอาเสียเลย

เขาเดาว่าอาคารและห้องที่พวกคนร้ายใช้นี้ก็คงไม่ได้สวยงามอะไรนักหนา แต่ตอนนี้แทบไม่เหลือช่องให้สงสัยอีกต่อไปแล้ว มันเป็นทรัพย์สินส่วนบุคคลแน่นอน

“คุณคิดว่าบ้านหลังนี้สร้างมานานแค่ไหนแล้ว”

“หลักฐานที่ใช้คาดเดาได้มีแค่อายุขีดช่วนกับสภาพการสึกหรอของแผ่นไม้กระดานพื้น ดังนั้นถ้ามีการเปลี่ยนพื้นใหม่ การคำนวณก็จะผิดพลาด แต่บ้านที่ไม่มีคนอยู่ประจำหรือห้องที่ไม่ค่อยได้ใช้งานเนี่ย คงไม่มีเจ้าของคนไหนนึกอยากเปลี่ยนพื้นอยู่แล้ว เพราะฉะนั้น ถ้าคิดบนสมมติฐานที่ว่าพื้นห้องไม่เคยเปลี่ยน ผมมองว่าบ้านหลังนี้น่าจะสร้างมาแล้วอย่างน้อย 10 ถึง 15 ปี”

“หนึ่งในคนร้ายสองคนนั้นอาจซื้อบ้านพักตากอากาศมือสองมาก็ได้”

“นั่นก็เป็นไปได้ แต่ผมเดาว่าน่าจะได้มาจากมรดกหรือการให้โดยเสน่หามากกว่า อาคารหลังนี้ไม่ใช่ของถูกๆ ดูจากความสูงเพดาน รวมถึง

สภาพของพื้นและเสาแล้ว ผมว่าตอนสร้างน่าจะทุ่มเงินไปไม่น้อยเลยละ
ผมเลยเสียตายจริง ๆ ที่ไม่ได้เห็นส่วนฐานของตัวอาคาร”

สถาปนิกส่ายหน้าด้วย ท่าทางเสียตายจากใจจริง

“แต่คนร้ายคงไม่ใช่คนอายุมากอะไรนักหรอก ถึงจะบอกอายุจากเสียง
ไม่ได้ก็เถอะ ถ้าเดาจากลักษณะการพูด ยังไงก็ต้องอยู่ในวัยยี่สิบกว่า
ต่อให้คิดแบบปล่อยๆ ก็คงไม่เกินสามสิบกลางๆ หรอกมัง”

“อืม ผมก็คิดอย่างนั้น”

“ต่อให้เป็นบ้านมือสองก็เถอะ คนอายุน้อยจะซื้ออสังหาริมทรัพย์
ระดับนี้ด้วยน้ำพักน้ำแรงตัวเองได้หรือ ไม่สิ เคสที่ซื้อได้ก็คงมีเหมือนกัน
อย่างพวกดารา นักเขียนที่เขียนหนังสือเล่มเดียวก็ขายดิบขายดี หรือ
พวกนักธุรกิจหนุ่มอะไรแบบนั้น แต่ถ้าเจ้าของบ้านเป็นคนประเภทที่ว่ามา
เจ้าตัวก็คงทำงานยุ่งจนไม่ว่างมาทำอะไรเพี้ยนๆ อย่างลักพาตัวและฆาตกรรม
ต่อเนื่องแบบนี้หรอก”

คนร้ายมีเวลาว่างเหลือเฟือ...เป็นคนที่ไม่ได้ทำงานประจำและใช้เวลา
ได้ตามใจชอบ นี่เป็นข้อสันนิษฐานของหน่วยสืบสวนมาตั้งแต่ช่วงที่เกิดคดี
ใหม่ๆ ซึ่งทาเคกามิเองก็เห็นด้วย

“ถ้าอย่างนั้นก็ต้องนึกถึงพวกลูกหลานคนรวย ประเภทคนหนุ่ม
ไม่เอาไหนที่มีทั้งเงินและเวลาว่าง ต่อให้เจ้าตัวอาจไม่ได้ร่ำรวยล้นฟ้า
แต่ก็ยังมั่งมีเงินมากพอที่จะรักษาบ้านหลังนี้ไว้ หรือต่อให้ทำงานอยู่ ความ
เป็นไปได้ที่จะเป็นพวกที่ต้องตรากตรำใช้แรงงานเยี่ยงวัวควายเพื่อหาเงิน
มาผ่อนบ้านก็มีต่ามาก”

ทาเคกามิพลิกหน้าเอกสารรายงานต่อไป “แล้วเรื่องมันได้กับโง่
เปิดโล่งล่ะ”

“เรื่องนี้ไม่ได้มาจากการวิเคราะห์รูปถ่ายหรือ ผมรู้จากรายงาน
การชันสูตรศพของฮิดากะ จิอากิ ที่ได้มาพร้อมกันในฐานข้อมูลอ้างอิงนะ
เธอตายจากการขาดอากาศหายใจเพราะถูกรัดคอ คนร้ายไม่ได้ใช้มือเปล่า
บีบคอเธอ แต่ใช้เชือก”

“ใช่ พวกคนร้ายแขวนคอเธอ เหมือนการประหารชีวิตด้วยการ

แขวนคอ”

“ใช่ไหมล่ะ แต่แทนแขวนคอไม่ใช่ของที่เราทำได้ทั่วไป พวกคนร้ายคงจะเอาเชือกคล้องคอเธอไว้ แล้วผลักเธอลงมาจากที่สูงที่ไหนสักแห่ง”

“ถ้าคิดจะแขวนคอคนในบ้านพักอาศัยทั่วไป ทำแบบนั้นจะเป็นวิธีที่ง่ายที่สุด และมีแค่บริเวณบันไดที่ทำได้ แต่ถ้าเหนือบันไดขึ้นไปเป็นเพดานที่สูงตามปกติ การจะติดตั้งตะขอที่แข็งแรงพอจะรับน้ำหนักตัวคน... แถมยังเป็นคนที่ต้องดิ้นทุรนทุรายก่อนตายแน่ๆ...มันก็เป็นเรื่องยากมาก แต่ถ้ามีคานาก็อีกเรื่องหนึ่ง แค่อำนาจไปผูกคานไว้ก็สิ้นเรื่อง โครงสร้างแบบที่มองเห็นคานอยู่ตรงเพดานแถวๆ บันไดเฉย ถ้าไม่ใช่โรงเปิดโล่งก็ نگاهไปไม่ออกเท่าไร หรือไม่อย่างนั้นก็อาจมีหน้าต่างบนเพดานเหนือบันได แล้วหย่อนเชือกลงมาจากตรงนั้น แต่ถ้าแขวนด้วยวิธีนั้น ตอนที่ติดากะ จีอากิ ทั้งตัวลงมา ร่างของเธอก็น่าจะกระแทกผนัง จนถึงรอยฟกช้ำหรือแผลถลอกไว้ตามตัวอย่างแน่นอน ถึงอย่างนั้นในรายงานชันสูตรกลับไม่มีบันทึกเรื่องรอยแผลพวกนั้นอยู่เลย”

“เป็นไปได้ไหมว่าจะเพ้นบันไดสำหรับลงไปห้องใต้ดิน”

“เป็นไปได้ ถ้าพิจารณาจากเงื่อนไขว่ามีคานอยู่เหนือบันไดก็อาจเป็นไปได้มากเลยแหละ แต่มันขึ้นอยู่กับทำเลที่ตั้งของตัวอาคารด้วย อีกอย่างนะ ห้องที่ใช้กักขังเหยื่อมีหน้าต่างสูงระดับเอวตามปกติ แถมยังมีแสงแดดส่องเข้ามาด้วย หมายความว่าห้องนี้ไม่ใช่ห้องใต้ดินแน่นอน ดูจากการที่พวกมันกล้าถ่ายภาพเหยื่อโดยไม่ปิดม่านหรือมู่ลี่ ก็แสดงว่าห้องนี้อยู่ในตำแหน่งที่ไม่มีความเสี่ยงเลยแม้แต่หน่อยว่าจะมีใครเดินผ่านมา แล้วบังเอิญชะโงกหน้าเข้ามาเห็น ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงก็น่าจะเป็นห้องที่อยู่ชั้นสองขึ้นไปมากกว่า อ้อ แต่กรณีที่บ้านมีสวนกว้างขวาง หรือรอบข้างไม่มีคนอยู่ มันก็เป็นไปได้เหมือนกัน นอกจากนั้น ตามหลักจิตวิทยาแล้ว เวลาจะกักขังใครสักคน ฝ่ายคนร้ายก็ต้องเลือกห้องที่หนีได้ยากที่สุดเท่าที่สถานการณ์จะอำนวยอยู่แล้ว ถ้าอย่างนั้นชั้นสองก็ย่อมดีกว่าชั้นหนึ่ง และชั้นสามย่อมดีกว่าชั้นสอง ว่าไหม”

“ก็จริง”